

QueerGazet

Nr. 5
Feb. 2007

Prijs: 1,5 €

Tijdschrift voor wie seksuele en
gendergrenzen durft open(t)rekken

porno, dat doe ik
met mezelf in de spiegel

Hongerstaking of vrouw worden? - Brief aan mijn borsten - Bodybuilding
- Hothead goes trans - Poezie - Poppenporno - Treinporno -
Sodomie volgens de wetenschap - **Stickers !!**

Still alive and kicking!

Kimmik

Het heeft een wijle geduurd, maar zo gaat dat met die DIY initiatieven... In ieder geval, de QueerGazet is niet dood – verre van!

Bij deze: een extra dik nummer, extra veel variatie, extra veel bijdragen van diverse mensen en... extra stickers om zelf mee aan de slag te gaan! Want zoals een pamfletje verderop ook zegt: antiseksisme betekent geslachten openbreken. Dus rep je naar de toiletten en overplak die simplistische ikonen, zodat niemand nog weet in welk hokje zij past. Het is toch om het even? Trouwens, moeten toiletten echt instituten zijn om je gender te controleren, of eerder een plaats om te pissen, kakken, vrijen, masturberen, een gazet te lezen, je om te kleden, op de muren te schrijven en stickers te kleven?

Waarover gaat dit nummer? Vanalles en nog wat! De blik in de spiegel: ben ik te dik, te dun, te mannelijk, te vrouwelijk? Manipulatie van je lichaam: niet om te beantwoorden aan het Flair of Ché ideaal, maar aan het beeld dat je van binnenuit ziet - of wil zien. Hoe interageert dat lichaam met andere lichamen? Wat doet de blik van de anderen met je zelfbeeld? Wat doe je met pottenkijkers en billenknijpers? Wat doe je met mensen die je graag hebt? Knuffelen, sodomie, vrijen in je fantasie...

Maak het zelf !

Ondanks alle extra's worden deze thema's slechts fragmentarisch ingevuld. Mis je je eigen standpunt? Krijg je inspiratie om zelf aan de slag te gaan? Geef je ideeën vorm in een tekst, tekening, collage of fotoreeks en stuur het op. De QueerGazet is ook wat jij ervan maakt! Je kan ook iets bijdragen over andere onderwerpen of over het specifieke thema van de volgende QueerGazet:

Piraterij

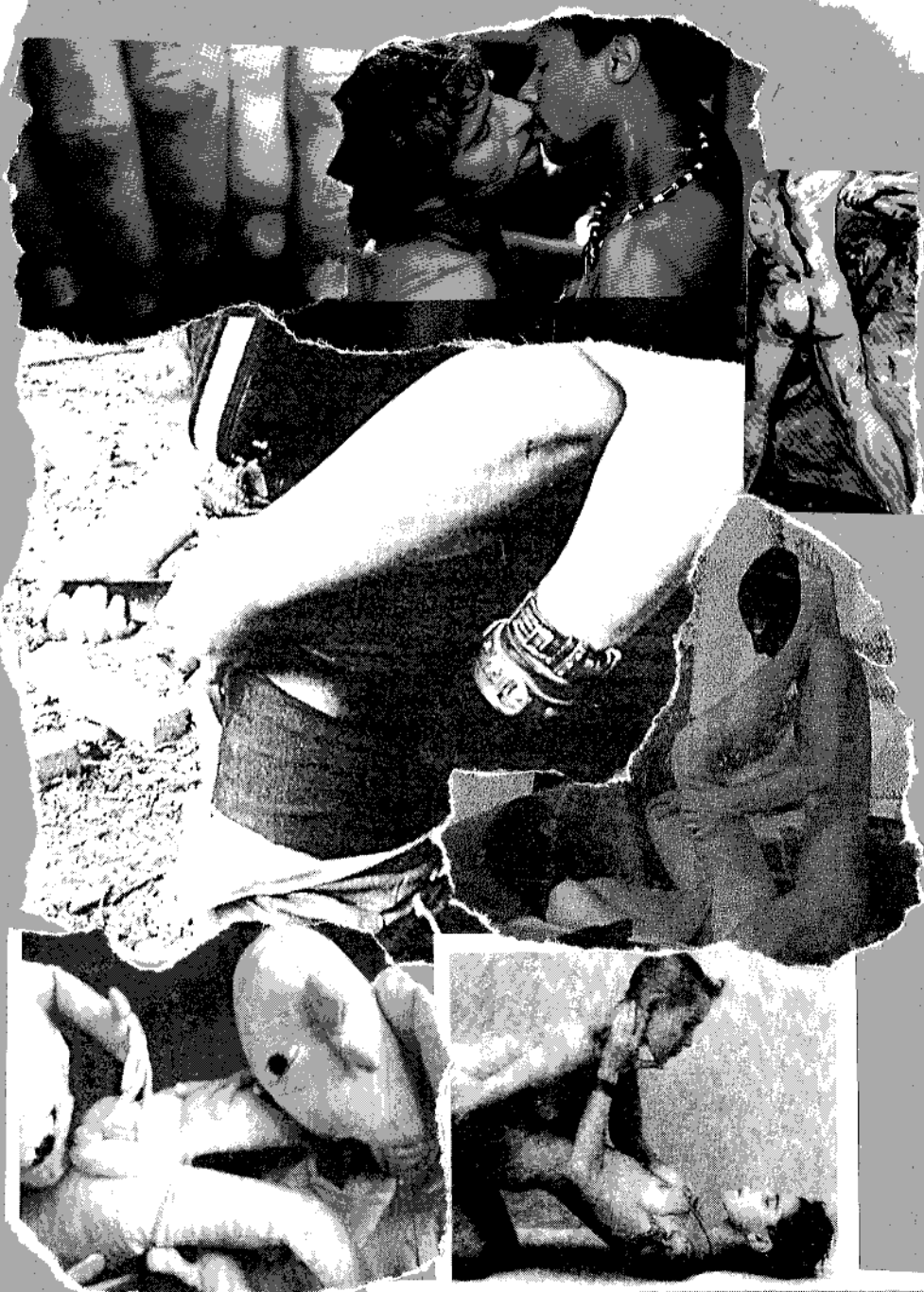
Gekaapte schepen, gekraakte huizen. Queers en fobieën in de anarch@-scene. Queer muziek kopiëren en vrije auteursrechten. Sextoys en genant ondergoed stelen: hoe kun je het verantwoorden en hoe kom je ermee weg? Geen meiden aan boord: homoseksualiteit op piratenschepen, vrouwelijke (zee)rovers en ontdekkingsreizigers enz. enz.

Waag de sprong naar publikatie en mail naar b4thealphabet@yahoo.co.uk of vraag info voor het opsturen van papieren kunstwerken.

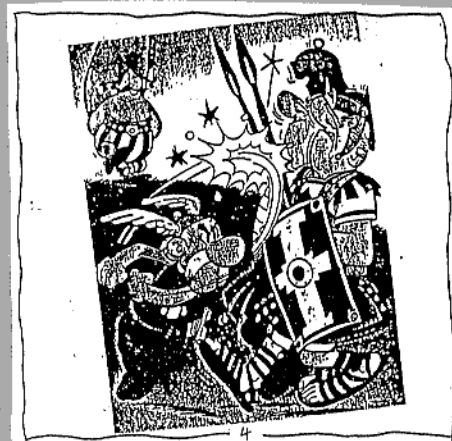
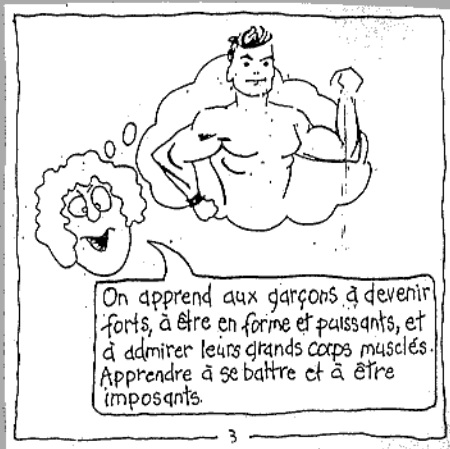
Copyleft

Alles uit deze uitgave mag zo veel mogelijk verveelvoudigd worden voor niet-kommerciële doeleinden, mits bronvermelding & verwijzing naar de auteur (evt. contactadres). Kopieer liefst op kringlooppapier! Voor originele kopiekwaliteit en oude nummers: mail naar kimmik:b4thealphabet@yahoo.co.uk

**Seksisme bevat
vrouwenhaat,
homofobie en
stereotiepe
genderbeelden**

safe sex is hot sex

en wie heeft er me ooit gevraagd of ik wel een vrouw wil zijn?

jolien

Op mijn dertiende begonnen op een geheel ondemocratische en opdringerige wijze twee borstjes aanspraak te maken op twee zeer goed zichtbare plaatsen op mijn lichaam. Gelet op de cultureel bepaalde normen van onze maatschappij en op de verdere toekomst van mijn leven, besloot ik dat ik nooit een vrouw wou worden, en zou worden. Die twee arrogante borstjes in wording waren daar evenwel niet zo mee opgezet (ze hadden uiteindelijk ook alleen maar orders uit te voeren van bovenaf), en pasten op groteske wijze het *befehl ist befehl* principe toe, trokken ten aanval, chargeerden, staken elke dag een beetje meer de kop op, en molesteerden door hun belegering mijn hele lichaam, en vooral mijn zijn. Mijn meisjes-zijn, of jongens-zijn, of gewoonweg kindjes-zijn. Ik voelde nu al hoe mensen, vooral dan van het mannelijke geslacht, me door die twee hooghartige wichten anders bekeken, met hun priemende blikken of floerse gelaatsuitdrukking. Neen! Ik had hier zelf toch wel iets over te zeggen, verdomme! En zoals ik op gepaste en pedagogisch verantwoorde wijze vernomen had in de bespottelijke lessen seksuele opvoeding, die de hele wereld reduceerden tot één binair geheel, met aan de ene kant "de man" en de aan de andere kant "de vrouw", met, behoudens de al dan niet psychopathische afwijkingen, niets ertussenin, zou ik straks ook nog maandelijks het bloed van tussen mijn benen mogen wegvegen als ik mijn lichaam haar koppige, tirannieke gang zou laten gaan. Ongeveer vijfendertig jaren lang. Voor het geval ik ooit eens een kind zou willen toevertrouwen aan deze verziekte wereld. Over mijn lijk! Ten oorlog! Dit zou een strijd op leven en dood worden! En dat werd het ook. Liever doodgaan dan ooit een vrouw worden. En de dood kwam vervaarlijk dichtbij, liet haar grimmige blik over mijn lichaam glijden, trachtte me te verpletteren door me mefistofelisch en toch ook wat meewarig in de ogen te kijken, maar ik was te trots en te druk bezig met mijn krijg tegen die twee pretentieuze bobbel om me door de dood van de wijs te laten brengen. Ik moest en ik zou die grootsprakerige en hautaine knobbels die me het zicht op mijn buik zouden belemmeren als ik niet dringend zou ingrijpen, mores leren.

In die tijd leefde ik in mijn eigen kleine ivoren torentje van geschreven lettertjes, woordjes die ik zelf geschreven had, of boeken die ik verslond. Verder lag de Noord-Zuid-problematiek me nauw aan het hart. Vrijwilligerswerk in de NGO-wereld, van Vredeseilanden, tot Amnesty International, 11.11.11, Wereldwinkler, inleefreis naar Burkina Faso met Bevrijde Wereld, reisbegeleiding met fysiek en mentaal gehandicapten... Eén grote mislukte vluchtpoging volgens mijn moeder, aangezien ik me op zoveel projecten tegelijk stortte dat ik geen tijd maakte om mijn eigen

psychologische puinhoop op te knappen. Wegvluchten van mezelf. Verder dwalend in de ruïnes van mijn hoofd.

Als meer dan de helft van de wereldbevolking niet aan deftig voedsel kon geraken, hoewel het wel in voldoende mate geproduceerd werd, maar volgens de wetten van Vadertje Economie gedumpt en vernietigd werd om de marktprijzen niet in elkaar te doen stuiken, waar zou ik dan het recht vandaan halen om te eten wat ik wou, wanneer ik wou en hoeveel ik wou? Bovendien leverde ik zo rechtstreeks wapens aan die twee hovaardige uitstulpingen. Want door datzelfde voedsel waar 3 miljard mensen van verstoken bleven, zouden zij hun rijk der vrouw in mijn lichaam kunnen vestigen. Het ene voedingsmiddel na het andere werd eigenhandig op mijn zwarte, verboden lijst gezet. Te beginnen met vlees en vis uiteraard. *Ad nauseam* herhaalde ik tijdens alle maaltijden die ik met mijn omgeving verplicht werd te delen hetzelfde liedje. Ze vonden me choquerend voor een veertienjarige. Te betweterig ook. Eigenwijs. En weerbarstig.

Voor 1 kg vlees is 7 kg graan nodig, zoveel ontbossingen (de zogenaamde hamburgerisatie van het regenwoud), zoveel kubieke liter drinkbaar schaaars water (voor 1 kg graan is 120 liter water vereist, voor 1 kg vlees 3700 liter), uitbuiting van Latino's die zich uitsloven aan een hongerloos om soja's en graan te telen om onze Vlaamse varkens vet te mesten die hun schaarse dagen slijten tussen ijzeren stangen op vloerroosters in betonnen stallen en gecastreerd worden zonder verdoving. Miljoenen pasgeboren hanen worden versnipperd of vergast omdat ze geen eieren leveren aan de consument. De snavels van legkippen worden onverdoofd afgeknipt en de vleugels gedeeltelijk afgebrand. In netten vergaarde vissen liggen op het dek te spartelen tot de verstikkingsdood hen uit hun lijden bevrijd of ze door mensenhanden levend geplet of gestript worden. Palingen sterven een gruweldood door de zoutbadmethode waardoor hun huid ontslijmd wordt en ze een pijn moeten ondergaan te vergelijken met brandwonden. Vervolgens worden ze levend van hun ingewanden ontdaan. Garnalen gevangen in de Noordzee, worden naar India en andere lage loonlanden getransporteerd om daar gekuist te worden, vervolgens overgebracht naar Frankrijk om daar verpakt te worden, om daarna hun tocht verder te zetten naar een Nederlands distributiebedrijf dat ze dan levert aan Zuid-Europese supermarkten. De vleugels van koninginnenbijen worden geknipt en kunstmatig geïnsemineerd met sperma van gefnuikte mannelijke bijen. Ze worden gedood wanneer hun vruchtbaarheid afneemt. Koeien worden in een voortdurende cyclus van zwangerschap gehouden om melk te kunnen leveren. Ze wordt opzettelijk gevoed om tien keer meer melk te produceren dan ze kan zogen aan een kalfje, wat haar drijft tot de fysieke en mentale grenzen van haar uithoudingsvermogen (even hard zwoegend als wanneer een mens zeven uren per dag zou joggen).

En nadat ik de ecologische kost van ananas uit Zuid-Afrika en kiwi's uit Nieuw-Zeeland in rekening had gebracht, inheemse appels uit Limburg had aanschouwd, bespoten en onvrijwillig besprenkeld met zure regen en

biologische boontjes had zien liggen in de bio-winkel, export uit Ethiopië, op een moment dat daar hongersnood heerste, moesten ook groenten en fruit eraan geloven.

Mijn gezang viel niet zo in de smaak. Geheel gespeend van elke vorm van rationaliteit en logica. Ja, ik weet het. Ik stelde me aan. Ik was dan ook ziek in mijn hoofd. Dat werd mijn courante aanspreektitel, gevolgd door de zinnestukjes "Doe eens normaal" en "Doe niet alsof je het leed van de hele wereld op je schouders moet meesleuren. Leer nu eens genieten" en "Je isoleert je te veel van 'onze' maatschappij." En "Voel je niet onmiddellijk aangevallen", of "Kwel jezelf niet zo, masochist." Onmetelijke ruzies met mijn ouders, vriendinnetjes en klasgenoten als ik deze verhaaltjes aan tafel begon te vertellen. Radeloos waren ze.

Want ik at niet meer.

En dan zou ik nota bene een normaal functionerende vrouw moeten worden in deze psychosomatisch verziekte maatschappij!

Op mijn dertiende besloot ik dus dat ik geen vrouw zou worden. Op mijn veertiende omhulde ik mijn grote graatmagere zogenaamde kinderlichaampje in mannenslobbertruien en lange, brede T-shirts. Op mijn vijftiende werd ik in therapie gestuurd en noteerde men "*ontwikkelingsstoornis in haar groei naar volwassenheid, asociaal gedrag, functioneert niet in groep met leeftijdsgenoten, ondergewicht en magerzucht*". Mama kwam aandraven met duizenden vertrouwelijke gesprekken, maar we praatten naast elkaar. Haar woorden dat ik nu toch al een grote meid was, en dat het eens tijd werd dat ik mijn benen zou ontharen, "dat is echt lelijk zo" gleden langs me heen. Te moe om er nog tegenin te gaan. Op mijn zestien weigerde ik ongeveer alle voedsel. Op zijn minst was ik erin geslaagd die ongewenste borstgroei tegen te gaan, én het lichaam van een kindje te bewaren. Het label "*anorexiëpatiënte die streeft naar een sekseloos lichaam en bijgevolg elke vorm van libido ontbeert; urgente, accurate, professionele, psychiatrische bijstand is onontbeerlijk*" (lees: rijp om vetgemest te worden met de nieuwste pillen voor geestesgestoorden, de farmaceutische industrie moet toch ook haar jaarlijkse miljoenenwinst binnenrijgen, begrijpt u) werd op mijn voorhoofd geplakt. Wouden ze me wel begrijpen? In hun witte, cleane schorten. Piekerend over hoe ze hun wenkbrauwen best konden fronsen opdat hun schijnbaar oprechte bezorgdheid duidelijk tot uiting zou komen in hun bedenkelijke gelaatsuitdrukking tijdens onze ernstige gesprekken. Zich afvragend welk geneesmiddel ze me het best konden voorschrijven als ze met hun maîtresse de door het farmaceutische bedrijf gesponsorde reis naar de Caraïben wouden maken.

Met mijn 36 kg wegende kindjeslichaam zou ik opgenomen worden in een ziekenhuis om me onder dwang via de sonde te laten voeden. En via die sonde zou het "vrouw-zijn" verraderlijk mijn lichaam binnensluipen. No way. Dan nog liever dood! En mijn oorlog werd dreigender; het werd écht een strijd op leven als vrouw of dood. Eenzame worstelingen. Als ik gewoon maar een vrouwenlichaam zou aannemen, dan zou ik "genezen zijn", klonk het. Hah! En ze zwaaiden verontrust met hun toverstokjes die de woorden "gelukkig en gezond leven" uitspuugden. Hah!

En trots kan ik de wereld vertellen dat ik er door mijn koppigheid en verweesde weerspanningheid in geslaagd ben dat ze me nooit aan de sonde hebben vastgeketend, niet één pil mijn strottenhoofd naar binnen hebben gekeild, en dat ik meneertjes de psychologen tijdens hun therapieën en geleerde psychoanalyses van mijn zijn voor aap heb gezet. Wat was ik toch een raar geval; één psychiater vroeg me ooit de toestemming om me tijdens de therapiesessies te filmen, om me te kunnen gebruiken als didactisch materiaal in zijn lessen voor zijn studentendokters in de psychiatrische opleiding. Met de handen in het haar zaten ze.

Op mijn negentiende won moedertje natuur de fysieke strijd en werd ik voor de eerste keer in mijn leven ongesteld.

En nu dan, 25 jaar, en dit leven levend met het omhulsel van een vrouwenlichaam? Denken jullie nu werkelijk dat ik "genezen" ben?

Ben ik ooit ziek geweest?

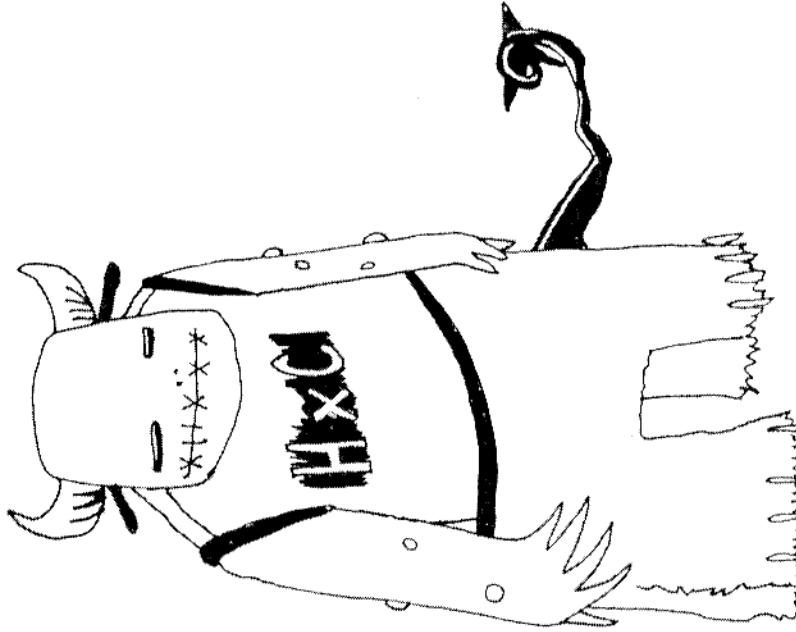
Als ik het ooit was, dan ben ik het nu verdomme nog. Aangezien de aanblik van mijn lichaam niet langer zo choquerend is, ontsnapt "de ziekte" echter aan jullie alwetende, wetenschappelijke blik. Maar heb je de waanzin al eens opgemerkt die zich in mijn hoofd heeft genesteld!?! En dát, lieve psychiaters, heb ik aan jullie te danken. Bedankt dat jullie mijn leven gered hebben!

wat-ben-ik-gelukkig-ik-weet-me-met-mijn-blijdschap-geen-blijf

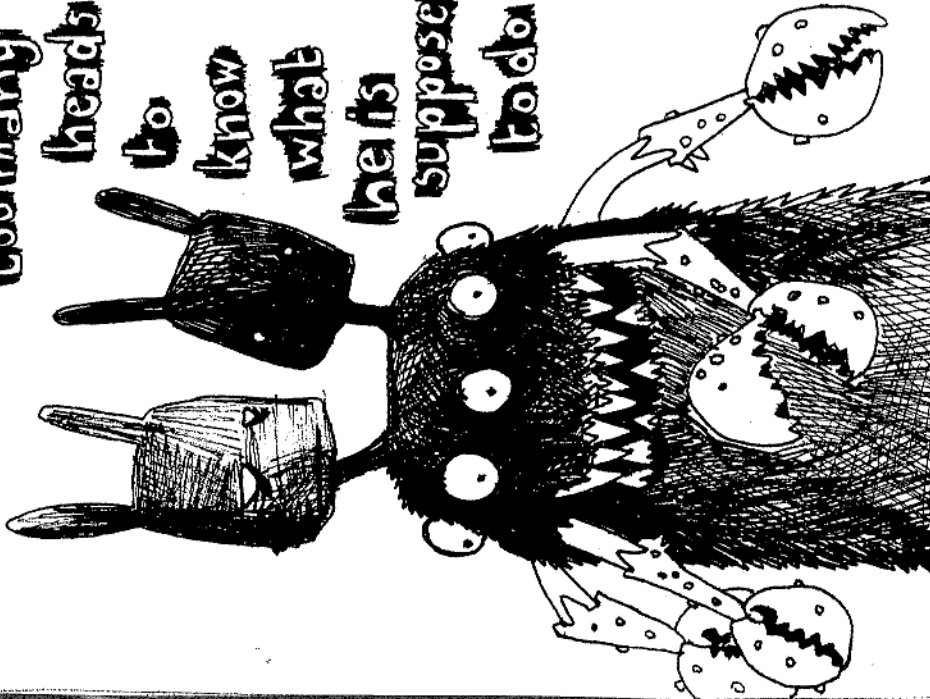
Echt bedáinkt.

**The one who will
never say herbs
a romantic gift**

**The one with
too many
heads
to
know
what
herbs
is supposed
to do**

Dear Breasts

Storm Florez

uit: Morry Diamond (ed.),
from *the inside out*
Radical Gender Transformation,
FTM and beyond,
San Francisco 2004

Dear Breasts,

If I had you surgically removed, would you: a) feel abandoned, b) haunt me, c) notice? There's not much of you there, but I'm sure I'd miss you. I might miss you when my lover forgets and grabs for you to find nothing but her own disappointment. I might miss you when I have a baby and there's nothing on me for her to feed on. The thing is, I feel very confused about you. People look at my face, then for you, to see what I am. They look to see if you're there, right as they're saying Sir to me. Yet they're still not sure what I am.

"Sir, you're in the wrong line." The only time they think they're sure is when my shirt is off and they make me cover you. "Ma'am, I'm going to have to ask you to put your shirt back on." I don't know which way to go. I don't really want to bind you down. I won't wear a bra. I just want to wear a t-shirt all by itself. I want to stop confusing people because confusing people feels dangerous. I think I'd rather them assume that you're not there and that you never were.

Does this make you sad? It makes me sad. Does it make sense to keep you if I try to hide you? I can love you. Can I set

you free? Would you understand? Would I? Would I feel more comfortable in the world? Would I ever be asked to cover you again? Would I still be in danger? Would I be in more danger? Would I be more dangerous? Would my mother notice? You're so small. I wonder who would miss you. Would you haunt me in my dreams, in my waking, in my sex? Would you appear in visions trying to find your way back to me from the pile of fatty tissue in the biohazard bin? I could keep you in a jar of formaldehyde on my altar, or in my freezer. I could take you out of my freezer and introduce you to new lovers so they don't miss out on you entirely.

I could have a fundraiser. I could film the surgery for an art project. I could project the surgery onto the wall while reading *Our Bodies, Ourselves* to an audience. We could be famous! My dear breasts, I could continue to bind you and itch and slouch. I could just be happy with the body that god gave me. I could change the world instead of myself. But as they say, Think Globally, Act Locally. When I think or speak of this, I think I might be hurting you, but you love torture. Or is it me who loves to have you tortured? For all I know, you hate to be clamped and bruised. For all I know this letter could be an answer to your deepest prayers. This is not a goodbye letter. I'm just trying to understand you and me, and why we're here together in this lifetime. Maybe in a past life, I was your hands and you were my one true love. This is a love letter. Talk to me.

SKULLHEAD PAISAN

HOMICIDAL LESBIAN TERRORIST

THE STINKING TRUTH IS... IF I WAS BORN A TESTOSTERONE CONTAINER, I WOULD BE A MEAN, NASTY, LIVE TO RIDE-RIDE TO LIVE, DIE HARD, I-LOVE-MY CARBURETOR DIRTY BAD BIKER!

I'D LIKE TO BE DISGUSTING WITH MISSING TEETH, AND I'D SAY THINGS LIKE "SHOVELHEAD"

I'D BE HAIRY AND SCARY. I'D BE A VIOLENT ALCOHOLIC WHO WORKS AS A DIESEL MECHANIC. NOTHING WOULD BOTHER ME!

OF COURSE I'D BE A WHITE MALE AND I'D CLOMP EVERYTHING DOWN AND TAKE EVERYTHING I SAW

NOBODY WOULD DARE FUCK WITH ME! I WOULDN'T GIVE A SHIT ABOUT ANYONE!

AH, WELL. YOU CAN'T HAVE EVERYTHING.

I'M PRETTY CLOSE TO THAT, ANYWAY. JUST TAKE MY HEART AWAY, AND I'M A MAN!

THERE'S ONE NOW! LET'S ASK IT! IZZIT TESTOSTERONE ... OR IZZIT SOCIALIZATION?

YES!

WAIT, SO-SHUL-VH-WHUT??

GOD, THEY'RE SO STUPID! BUT THESE DAYS, IT'S EASY TO FIND OUT FOR YOURSELF..

WHATTYA THINK?

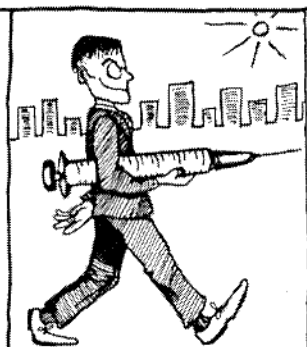
KNOCK 'EM DEAD, ALFALFA!

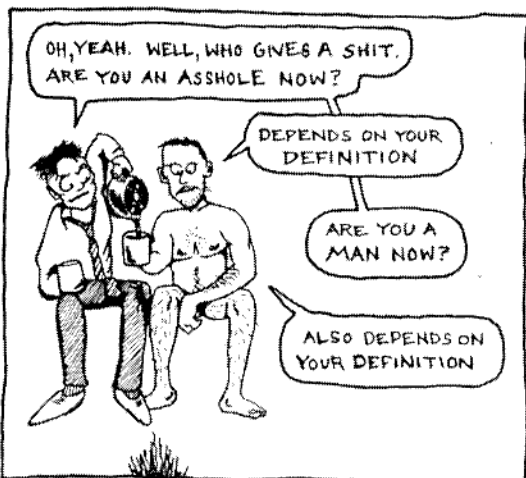
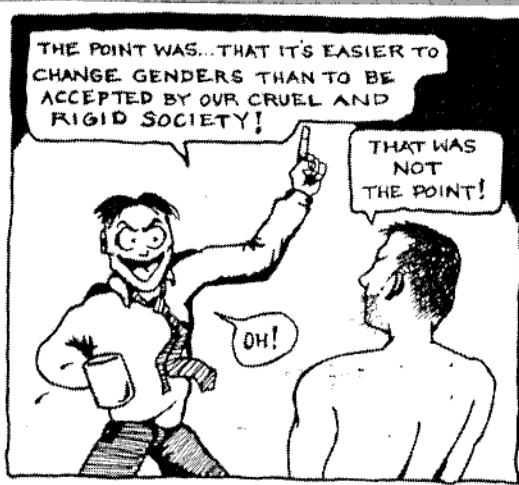

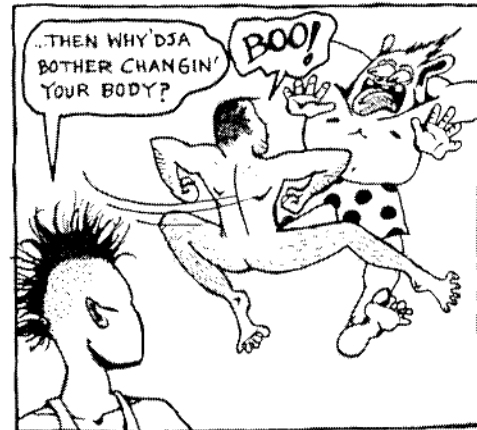
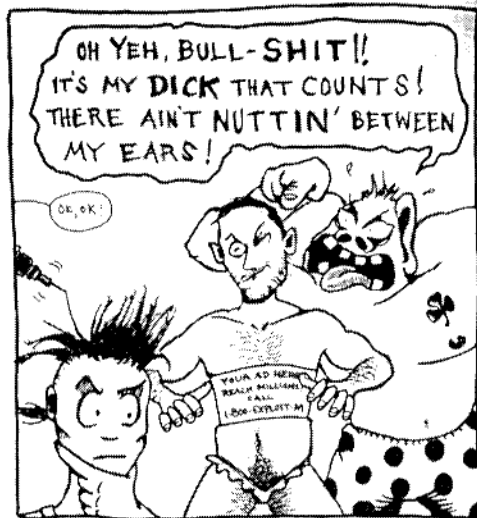
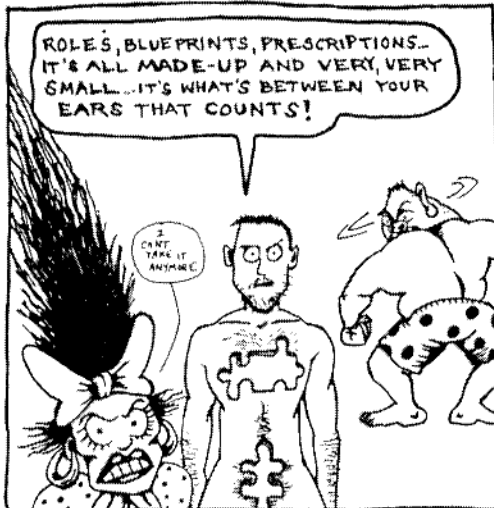
ALL YOU HAVE TO DO IS GO DOWN TO YOUR LOCAL TRANSGENDER CLINIC, LET THEM SEE HOW GENDER DYSPHORIC YOU ARE, CROSS-DRESS FOR A YEAR, AND WALK AWAY WITH A 'LIL LIFETIME HORMONE PRESCRIPTION!

WHATTYA YOU FCKIN' LOOKIN' AT?

Karamellenvers voor 2007

Kimrik

In Antwerpen heeft elke 2de dinsdag van de maand een heus feministisch café plaats. Edoch, het gaat niet om een bruine kroeg, maar om thema-avonden met informatie en discussie. Zie www.feminisme.be/fcpoppesnor

Ter gelegenheid van het nieuwe jaar hield FC Poppesnor een etentje in samenwerking met Blijf Van Mijn Hoofddoek. Heel wat bevriende organisaties waren uitgenodigd om mee te smullen, voornemens te maken en een nieuwjaarsbrief voor te lezen. Onder hen waren Queerilla (van de befaamde QueerKafees) en Gender Action Group (GAG, zie www.genderactiongroup.net).

GAG was erg actief in een lobbystrijd rond het wetsvoorstel "transseksualiteit". Bedoeling was een wet te maken om het leven van transen makkelijker te maken, toch wat betreft de officiële verandering van voornaam en officieel geslacht. Het wetsontwerp omschreef helaas heel gedetailleerd waaraan iemand precies moet voldoen om een 'echte' transseksueel te zijn. Het is mede aan GAG te danken dat het wetsvoorstel uiteindelijk dit deel heeft laten vallen. Blevten echter de strikte voorwaarden om te veranderen van voornaam (reeds met hormonale therapie begonnen zijn) en geslacht (geen kinderen meer kunnen verwekken in het oorspronkelijke geslacht, m.a.w. de 'finale' operatie ondergaan hebben waarbij o.a. eierstokken/testikels verwijderd worden of ook: verplichte sterilisatie). Het voorstel is nog altijd hangende... Ziehier intussen de nieuwjaarsbrief van GAG:

Dames, heren en transseksuelen*
Appels, peren en rapestelen
Mensen met of zonder papieren
Mensen met foute formulieren

Ik wou dat er geen papieren bestonden
dat ze überhaupt nooit waren uitgevonden
Geen grenzen, geslachten, geen Belgische staat
Papieren voor niemand – maar dat is te laat

Dus wou ik dat mensen vooral zouden trouwen
om anderen aan papieren te helpen
Dat het de keuze was van de vrouw
wat ze op haar hoofd zal hebben

Ik wou dat geen wetgever nog zou bepalen
wanneer iemand hoort tot de club der normalen
welke operaties u moet ondergaan
welke god er voor u moet bestaan
in welk land of welk lichaam u geboren moet zijn
om niets anders dan uzelf te mogen zijn

Baas op eigen hoofd – met of zonder doeken!
Baas in eigen buik – met of zonder eierstokken!

Ik wens u een jaar vol heuglijk plezier
vol vrede, geluk en divers vertier
Een kruisje daar, een stempeltje hier
ik wens u vooral het juiste papier!

*op "transgenders" is het nu eenmaal
moeilijk rijmen...

So how does one become obsessed with muscle?

Jacha

How it all began...

One of my first encounters with muscularity must have been when He-Man and the Masters of the Universe came on, shortly thereafter followed by The Incredible Hulk. Gaping in awe at the splurge of power and strength on the television screen, I remember exclaiming: "Mommy, what's that bulging on the Hulk's neck? I want that!", whereupon Mommy replied: "Yes, dear. How did your appointment with the school psychiatrist go?" I was 6. My parents were slightly worried about me seemingly identifying with male role-models. Huge maiming and slaughtering humps of meat at that. Not of much educational value they feared, He-Man nor the Incredible Hulk being very articulate or displaying any kind of advanced ethical behavior.

But I was loving it and what did I know? There was no Xena, no female version of Conan the Barbarian and the Ms. Olympia was kept safely hidden from our little girls' virgin eyes. If there would have been an even remotely muscular female role-model impersonating power and strength, I would surely have wallpapered my bedroom with her images instead of He-Man's. The male part was simply irrelevant to me, there just happened to be a lack of female role-models and I wasn't identifying with Barbie. Or with Jem. Jem didn't look all that outrageous to me.

Then a He-Man sister-cartoon was launched, bearing the promising title "She-Ra, Princess of Power". Overly excited as I was, expecting a female version of He-Man, my tiny world collapsed as it turned out to be the daft adventures of another anorexic Barbie with a pink sword on a My Little Pony.

Then the toys. One of the reasons for having only boy friends was so I could play with their toys. According to Mommy, the GI Joe action figure didn't prickle a child's imagination and creativity sufficiently as it had only one range of motion and its accessories consisted of a single big riot gun, exceeding GI Joe himself in size. According to the rest of my family, boys toys were for boys. Hooked on the plastic muscle, I hijacked my poor friend's collection of toys over at his house, secretly wishing for his family to adopt me.

Me being the kind of manipulative child that starts crying and screaming when surroundings refuse to yield to its burgeoning dictatorship, Mommy finally gave in and purchased me a toy robot Transformer. Sort of a compromise between something moderately muscular and powerful for me to play with and both a reasonably versatile toy, satisfying Mom's sense

of parental responsibility. And that was what I had to make do with.

Until many years later, Xena: Warrior Princess came on. And then...

Well first of all, the remaining few doubts about whether or not being gay instantly vanished.

And secondly, I had *finally* found my role-model impersonating feminine power and strength.

TRUE OR FALSE?

Myths and Facts about the Art of Bodybuilding

Jacha

1. Bodybuilders are in love with themselves.

The eternal torment of Narcissus gazing at his own reflection? Not quite so. Repeat a random word to yourself long enough and it will lose its meaning. Pose and flex in a mirror long enough and you will cease to see yourself. What you *will* see is an assembly of muscles and skin, a piece of clay you are trying to sculpt into something that meets with your personal standards of perfection. Bodybuilders do with nutrition, exercise and rest what Rembrandt did with paint, brushes and canvas. Then loving the art-piece you have created seems only fair.

2. Bodybuilders have an obsessive-compulsive disorder.

Let's say you are a recreational, moderately passionate bodybuilder and train 5 days a week, doing 3 exercises of 3 sets with 8 repetitions each. For the 7 muscle-groups¹ that will add up to 504 reps a week, 2016 reps a month, 24192 reps a year.

Lifting a heavy, purposeless object, putting it down and lifting it again, repeatedly for over 20 thousand times, I would say yes: that fulfils the terms of an OCD². But so does repeatedly kicking a leather ball into a net for that matter. Or in general, our endless pursuit of short-term satisfaction, be that in victory, power, money, sex, love, ... So let's just drop the disorder part and say humans are obsessive and compulsive by nature.

3. Female bodybuilders are trying to morph into a man.

If a muscular woman is more of a man, is a man without muscle more of a woman?³

Although a woman's body will respond differently to similar mechanical and physiological overload, it has the exact same muscular composition as a man's. The fact that females are taught to halt the development of their bodies comes from a cultural proscription against women being strong, receiving messages to not get too big or muscular so as to appear non-threatening.³

As in any other sport, female bodybuilders have chosen to join in on a game following a set of rules. Their sole aim is to excel and as in any other sport, competitors will make inhumane sacrifices in doing so.

Does a female Olympic sprinter consider whether running too fast will seem unladylike to the public?⁴ Neither is a bodybuilder concerned with size and gender, nor does she want to compete for femininity. Because "femininity" is not defined by muscle mass, high heels, breast size or any other physical or behavioral characteristic and it's not just women with a certain body-type that can be regarded as feminine.

4. All female bodybuilders are lesbians.

Wishful thinking. Fact is, many female bodybuilders got into the sport simply wanting to spend more time or share an enthusiasm with their boyfriends or husbands who practically live in the gym, as most bodybuilders do. From my experience, the percentage of lesbians in a hardcore gym⁵ is even *lower* than outside.

5. Weightlifting will make you bulky and therefore unfeminine.

"I don't want to run the risk of waking up one day with Schwarzenegger arms. My boyfriend wouldn't like that either. That's why I phobically stay away from the weights section and spend 3 hours a day on the Stairmaster while starving myself on a 1200 kcal diet, as the magazine here suggests. Why don't I look like a fitness model yet?"

Listen, my sweet anorexic cardio-bunny. Building significant muscle for us females is *extremely hard* and requires years of devotion to an extreme lifestyle. I'm talking about binging on protein powder every day and lifting to the point of crapping your pants. Even then, without growth-enhancing substances and the required genetics, are the chances of you getting up on stage next to your role-model Monica Brant⁶ close to zero. Are you striving for a number on a scale?

Then by all means, continue the malnutrition and exhaustion of reserves. You will succeed in losing weight, because your body will burn all it has to give, both fat and muscle, leaving you looking like a Sudanese famine survivor. If that is your goal and satisfies the demands of society and your desire for self-punishment, fine.

But if you wish to explore your physical potentials, develop a bit of self-confidence along with some muscle, and in time maybe even find enjoyment in exercising, come over here and squat⁷ with me.

6. All bodybuilders take steroids.

Sad, but true. No one in their right mind will deny the entanglement of steroids and bodybuilding.

7. Bodybuilders are not as strong as they look.

Another absolute truth. Nine out of ten bodybuilders will be out-lifted by the blob standing next to them in the gym. Because their aim is to build huge and ripped, proportionate muscle and not to lift as much weight as possible in a one repetition max. That's another sport called power-lifting.

Though progressive overload is a prerequisite for building muscle, developing strength is a means, not an end. Stimulating a muscle for growth can be done in various ways. Gradually increasing the weight is one, but you will also see many bodybuilders trying to hit a muscle from every possible angle by employing unorthodox techniques such as partial repetitions, cheat curls, drop sets and varying grips. Almost every one of these variations demands a temporary setting aside of your ego, using a much lighter weight than you would with the conservative exercise. But serving the ultimate goal of bulking up and shaping your body as you please in the long-run, it's a price readily paid.

- 1) Chest, back, shoulders, abdominals, legs, biceps, triceps.
- 2) *Obsessive-compulsive disorder (OCD)* is a psychiatric disorder, more specifically, an anxiety disorder. OCD is manifested in a variety of forms, but is most commonly characterized by a subject's obsessive (repetitive, distressing, intrusive) thoughts and related compulsions (tasks or rituals) which attempt to neutralize the obsessions. (<http://en.wikipedia.org/>)
- 3) *"The Weighting Game"* by Lisa Bavington, IFBB Pro Bodybuilder.
- 4) *"From Abject to Object: Women's Bodybuilding"* by Marcia Ian.
- 5) Referring to a gym where 'hardcore lifting' goes on, meaning no fancy equipment, no barely dressed bimbos parading and no predominant cardio section. Just four brick walls, lots of iron and a bunch of sweating, panting and grunting guys & girls.
- 6) IFBB Pro Figure competitor and one of the, if not *the* most popular fitness model worldwide.
- 7) The *squat* or 'King of Exercises' is considered one of the three basics for all weightlifters, next to dead-lifts and bench-presses. Performed by placing a barbell on the back of the shoulders and bending legs at the knees and hips, lowering the torso between the legs, then reversing direction to stand up straight again.

Ik ben een jonge transvrouw, sinds enkele maanden begin ik uiterlijk goed te passeren. Sinds kort word ik vaak aangesproken door mannen en nagekeken op straat. Het is eens iets anders: in plaats van aangegaapt worden omdat je er als een tussenin-persoon uitziet, is het nu seksuele interesse dat het hem doet.*

Gentse Feesten

De avond voor de feesten

Ik sta wat wankel op mijn hakken - die vreselijke Gentse kasseien! - even te wachten op twee vrienden. "Hey schatje," roept een man die voorbij wandelt. Ik negeer hem tot hij voorbij is, daarna kijk ik even hoe hij er uitziet. 't Is leuk om zo te passeren, maar ik word er wel nerveus van. Voor mij is alles nieuw, alle reacties van mensen, aandacht van mannen, mijn eigen reacties en gevoelens... veel nieuw, veel verwerken, veel verwarring...

*The night is my companion, and solitude my guide
Would I spend forever here and not be satisfied?*

Tijdens de feesten

Ik maak met mezelf een pact om er elke dag te zijn. En het lukt. Alle tien dagen. Dit zijn de eerste feesten die ik leuk vind. Daarvoor was ik mezelf niet, nu kan ik toch al deels mezelf zijn. Het is veel leuker zo. Nu geniet ik van sociaal contact, terwijl ik dat vroeger vooral ontweek.

De zesde dag

We wandelen wat door de feesten. Twee mannen lopen naast me en kijken vreselijk geil naar me. Naar mij!? Ik schrik nogal, grote shock voor mij... Gelukkig loopt achter me een vriend-in van me en die komt ertussen lopen en kijkt boos. Ze druipen af, hihii...

De zevende dag

Rusten, niks van. Ik kom aan op de feesten rond 12 u 's avonds, in enkel een dun T-shirtje en geen beha. In het Baudelopark stikt het weer van de pubers en jonge studentjes. Dit is het voorlopige hoogtepunt van versierd worden, het is teveel vanavond. Ik sta met een vriendin te babbelen, en een jongen komt vragen of we bij hen komen zitten iets drinken. Nee, maken we duidelijk. Of hij dan ons telefoonnummer mag hebben? Nee, alweer niet.

Meestal als een man "hallo" zegt, draai ik me naar hem toe en probeer te bedenken waar ik hem van ken. Iets daarna valt het me te binnen dat dit iets anders is. Ah,

** ik ben geboren met een mannelijk lichaam, maar voel me vrouw. Ik doorloop nu een transitie - pas mijn lichaam aan met operaties en hormonen, wen aan mijn steeds vrouwelijker en/of anders wordende geest en een leven als vrouw. Ik verander heel snel, ben vaak in de war, dwalend in de woestijn hopend op een oase want de weg is nog lang.*

euhm, wegwezen dan? De verwarring is groot: ik heb geen flauw idee hoe ik op zo iets moet reageren. Als "een dier gevangen door de koplampen van een auto," omschreef iemand het. Het went langzaam. En het probleem is dat je dat niet kan af en aanzetten: soms is het natuurlijk best flatterend, maar als je er geen zin in hebt, gebeurt het ook. Daarna heb ik wat tips gehad van niet-transvrouwen, die hebben al wat meer ervaring in lastige mannen doen afdruipen. Helaas hoor ik ook dat dat niet altijd lukt, teveel meisjes die ik ken zijn al aangerand.

Voor de eerste keer dansen tijdens de feesten. Ik ontdek de voordelen van een stevige beha, auw auw. Het dansen lijkt meer op een elegant uitgevoerd hindernisparcours. We ontwijken zatte venten die hun benen niet meer controleren, een heel oude dronken man die probeert met ons te dansen, pubers die domme dingen komen vragen als openingszin... Ik moet echt nog beter leren reageren.

Op de weg naar huis, ondertussen met een vrij slecht humeur, wordt ik echt continu aangesproken. Nee, ik heb geen vuurtje. Nee, ik heb niets tegen rokers. Enzoverder. Een groep mannen loopt naast me en maakt opmerkingen, ik probeer ze te negeren en loop verder. Pfff. Groepen mannen, grote schrik: wat als ze iets "vreemds" zien? Wat als ze agressief worden? Na de zoveelste keer word ik het echt beu. Een man in de straat waar ik inloop doet alsof hij mijn benen wil pakken. Haha. Weg, weg...

Morgen met beha, en met een stoerder T-shirt, ik heb er even genoeg van.

De dagen daarna dans ik elke dag, ik heb het te pakken. Tijdens het dansen flirt ik soms een beetje met jongens. Ik ben natuurlijk enorm nerveus, maar mijn vrienden zijn meestal in de buurt dus dat helpt. Ik dans ook eens echt met een man, wordt voor de eerste keer "op die manier" getrakteerd...

Soms fiets ik naar huis, handig en geen mensen die me lastig vallen.

De tiende dag

Een rustige dag. Ik draag eigenlijk veel te veel kleren voor deze hitte, en toch word ik nog lastiggevallend. Hmm... Ik dans een beetje, beetje rondkijken, maar verder gebeurt er niets. Wat realiteitszin waait binnen en maakt me duidelijk dat ik nog niet helemaal klaar ben om te kussen of vrijen met jongens die niets weten van mijn situatie. Ach ja, ik heb heel veel voor de eerste keer meegemaakt, de feesten zijn echt een leuk succes geworden. Ik kijk al uit naar volgend jaar.

Het wordt toch weer laat, en ik wandel alleen naar huis. Ik beslis dat ik de feesten moet afsluiten zoal het hoort met wat junkfood, en stop even bij de veggie burgers stand. Daar word ik direct beetgepakt - arm rond m'n middel - door een man die me wil trakteren. Spijtig voor hem, ik ga er vandoor en neem dan maar een stuk pizza iets verderop.

Daarna zegt er nog een man "hey schatje". Hij wandelt me voorbij en kijkt nauwelijks, maar roept dat toch. Alsof het een soort reflex is. Zucht. Als aliens hier komen, zullen ze besluiten dat er geen intelligent leven op de planeet is.

Man

Ik dacht altijd dat ik lesbisch was. Haha. Mijn gevoelens naar mannen toe werden steeds heviger. Ik snapte niet wat ik in hen zag, want rationeel zag ik niks - vrouwen waren leuker, intelligenter, genuanceerder, gevoeliger, mooier. Mijn lichaam brak door de rede, door wat ik me wijsmaakte, en deed me heel andere dingen voelen.

Dit is de eerste keer. Ik kus met een man in een café waar ik vaker kom. Het is alles wat ik wil. Het is hevig, lang, en intens. We eindigen buiten, waar hij mij tegen de muur duwt en aan me zit. Purrrrr. Eindelijk is dit gebeurd, ik verlangde er al veel te lang naar, werd gek van frustraties.

*I don't care if it hurts
I want to have control
I want a perfect body
I want a perfect soul*

Een tijdje kan ik de gevoelens niet aan, ik loop ervan weg. Ik beland in het queer café en wordt aangetrokken door lesbiennes. Vlucht ik van mannen of is dit ook echt?

Dit is de eerste keer. Ik zoek hem op. We zitten buiten te praten en te kussen, tot ik moe word. Ik voel me goed, denk ik, en ik kruip in zijn bed, hij volgt. We vrijen de hele nacht. Ik vrij voor de eerste keer echt als vrouw, met een man. Na afloop staar ik met grote ogen naar de wereld. Ik kan niet slapen. Wauw.

Terwijl dit gebeurt en daarna, leef ik in een soort waas. Alles is vaag, ik heb slaapttekort, ik doe maar, leef puur op gevoelens, duw ook allerlei gevoelens opzij, ik verdoof mezelf met harde muziek en drank. Ik heb stress, angst over mijn lichaam, en een enorme seksuele drang.

*You've got to get yourself together
You've got stuck in a moment
And you can't get out of it*

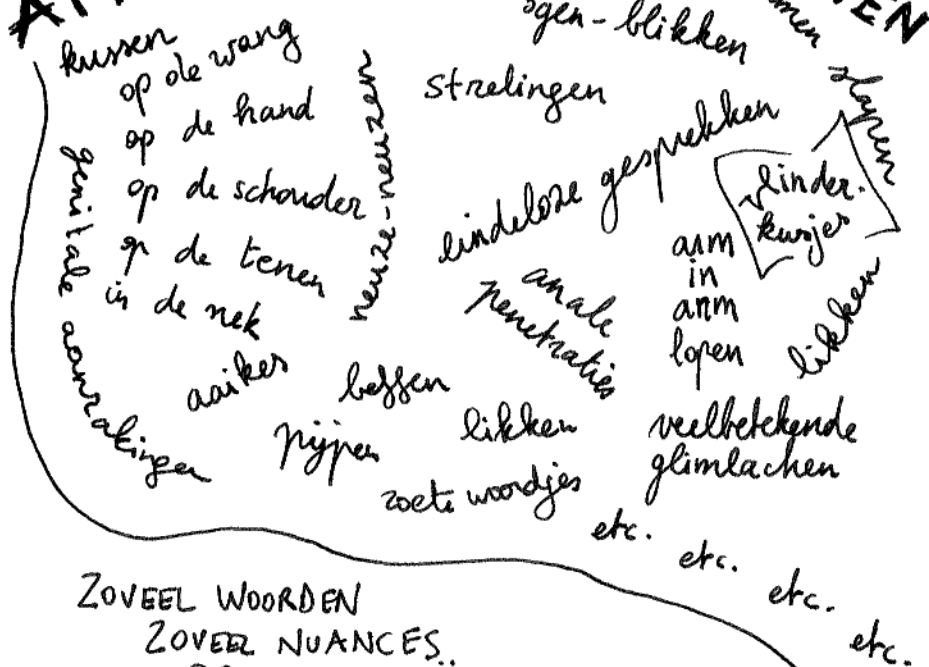
*And if the night runs over
And if the day won't last
And if your way should falter
Along this stony pass*

*It's just a moment
This time will pass*

Ik heb nog weken erotische dromen.

AFFEKTIEVE UITWISSELINGEN

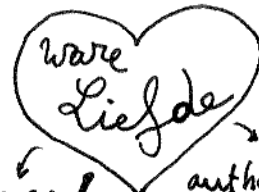
ZOVEEL WOORDEN
 ZOVEEL NUANCES.
 ZOVEEL MOGELIJKHEDEN OM
 AFFEKTIEVE UITWISSELINGEN
 TE KATEGORISEREN:

lichamenlijk / verbaal / virtueel ...
 sensueel / seksueel / teder ...

Edoch, in onze kultuur vallen deze uitwisselingen
 gewoonlijk in te delen onder

**SLECHTS
 VRIENDSCHAP**

platonisch, variabel

of

enorm! oneindig! reproductief! exklusief!
 puur! authentiek! groots! hetero! levenslang! totaal! totalitair!

"En jouw man Prince viendra..."

Je liefde zal ons redden!

Je god Liefde heeft zijn inkarnaties:

de Sprookjesprins-es

Dit is geen mens, maar een Engel, de perfectie zelve!

Zullen wij erin slagen hem/haar te vangen?

Te bezitten? Ons te verenigen in een heilige 3-vuldigheid!

Ik, Liefde, Prins-es

Droomt niet langer van een menselijk ersatz!

Laat u verleiden door het ultieme model!

Volg het model om uw Prins-es te verleiden!

Gij zult films, reclame en liedjesteksten over liefde tot u nemen!

Gij zult consumeren!

Alles wat u nodig hebt om een PRINSES te worden is te koop!

Gij zult u aanpassen!

Gij zult consumeren!

Gij zult meer consumeren!

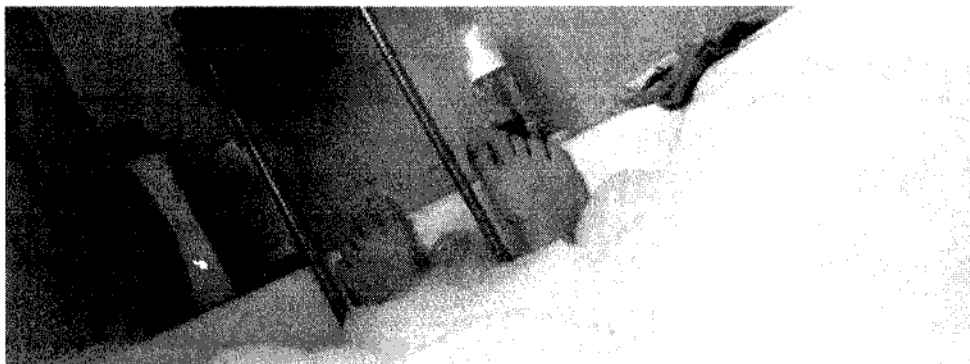
vrij naar "La culture de l'Amour"
in Contre l'Amour ©
iosk@inventati.org
10 traverse des 400 convertis, Grenoble

Poème de salle de bain

février 2004

J'aime bien la salle de bain
la salle de bain m'inspire
j'y reste des heures à rêvasser
j'y fais tout sauf me laver
j'aime pas me laver
ça tombe bien mon corps se salit pas vite
ça me permet d'avoir du temps
à passer dans la salle de bain
en ayant autre chose à faire que me laver
ça offre plein de perspectives
souvent je m'observe pendant longtemps
je finis par me trouver bizarre
je finis par demander c'est qui la meuf chelou, là
je finis par demander c'est qui qui demande c'est qui la meuf
chelou, là
et puis je remets du rouge à lèvres (on sait jamais)
et je m'en vais

8 janvier 2005 par Bili
<http://www.gendertrouble.org/article64.html>

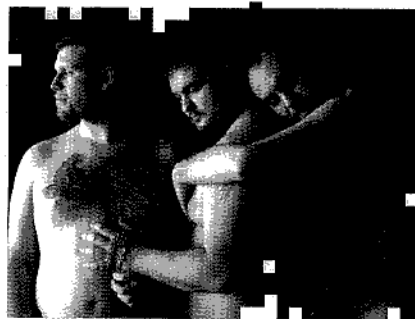
Omgaan met anderen... en met mezelf

Camille (caressons_l_utopie@boum.org)
vertaald uit het Frans door kimmik
zie ook <http://gendertrouble.org>

Hier zit ik, gebogen over mijn blad, terwijl ik de tijd neem om me vragen te stellen die zelfs nog nooit in me opgekomen waren. Ik ontdek. Een gewaarwording, meer dan een gevoel. Een indruk die ik nog nooit onder woorden gebracht had, zo absurd leek ze mij. Het is waar dat de kilte van de stad soms op me weegt, mijn futiele activiteiten een indruk nalaten van innerlijke leegte. Ik voel dat ik me van anderen verwijder, te moe om een stap naar hen te zetten. Geen moed om te spreken, niets te zeggen dan banaliteiten. Ik heb wel degelijk een sociaal leven, ik ga om met mensen die ik apprecieer, maar ik geloof dat ik soms een klein iets mis.

Mag ik het zeggen, dat ik soms zin zou hebben om je tegen me aan te drukken, om me te vullen met jouw aanwezigheid? Jij, iemand, of een ander; niemand in het bijzonder eigenlijk. Gewoon contact vinden, een uitwisseling van warmte, een geruststelling. Een contact, een band, een moment. Contact dat geen verlangen is; lichamen zonder vleeselijk te zijn. Gewoon sterker voelen dat ik leef, de ruimte van een moment.

Maar ik vraag me wel af wat er mij aantrekt in het idee je te omhelzen, jou, niet noodzakelijk iemand die ik goed ken. Is het voor het simpele genot van een warmte te delen? Of omdat een teder gebaar vaak prettig is? Dat is het misschien wel een beetje, maar het is zeker niet de essentie. Zou het kunnen dat het een verlangen is om troost te vinden in een eenvoudige en risicoloze relatie? Eenvoudig, omdat ze niet noodzakelijk haar woord geeft, dat woord dat al te vaak angst aanjaagt, zozeer kan het uit de hand lopen, liegen, kwetsten tegen onze zin. Risicoloos, aangezien ze zonder engagement is, noch dominantie.

“Hier zijn we, dicht tegen elkaar, omdat we er zin in hadden, ik voel me goed. Jij weet net als ik dat dit maar enkele momenten zal duren, dat we nadien onze levens opnieuw zullen opnemen, getroost.”

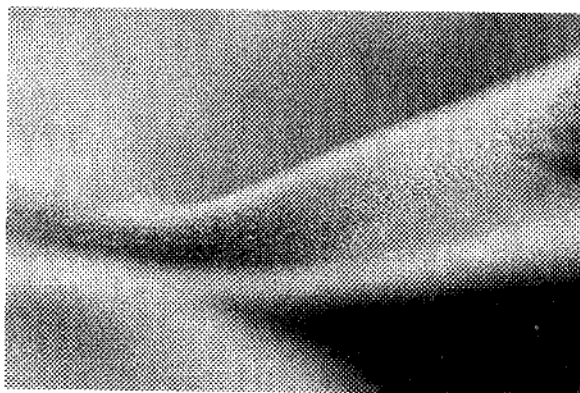
Ik geloof dat het dat is waar ik soms zin in heb. Niet echt iets buitengewoons, zul je zeggen... Nochtans, uit schroom allicht, waag ik me alleen met bepaalde personen aan dit soort gedrag. Het moet gezegd dat ik er moeite mee heb om me van de klassieke schema's te ontdoen: een persoon/ een relatie/ gedrag. Het is eenvoudig, praktisch, ik weet wat me te doen staat. Alsof ik iets móét doen, een rol moet vervullen...

En toch is het zo, dat alles op voorhand geschreven staat, als in een tragedie waarin de personages tot een meedogenloos lot zijn voorbestemd dat niemand om een mening vraagt. Op dezelfde manier volgen mijn relaties een prefab schema: ik moet seks hebben met een geliefde, knuffels met mijn familie, een paar tedere gebaren met mijn dichtste vriend-inn-en, met de anderen moet ik alle contact vermijden. Voilà, alles is gezegd. Er rest me niets dan deze regels zorgvuldig toe te passen om een gegarandeerd affectief leven te hebben, zonder verrassingen noch complicaties. Nu ik erover nadenk... waar ik zin in heb, dat is, denk ik, me een beetje te laten gaan in mijn spontane verlangens. Teder zijn met iemand zonder rekening te houden met de relatie die ik “zou moeten” hebben met hemhaar. Ik geloof nu dat ik niets liever wil dan de vrijheid om me te laten gaan in mijn verlangens... een affectie ontdekken die vrij is en des te meer kan troosten daar ik weet dat ik ze zelf gekozen en gecreëerd heb.

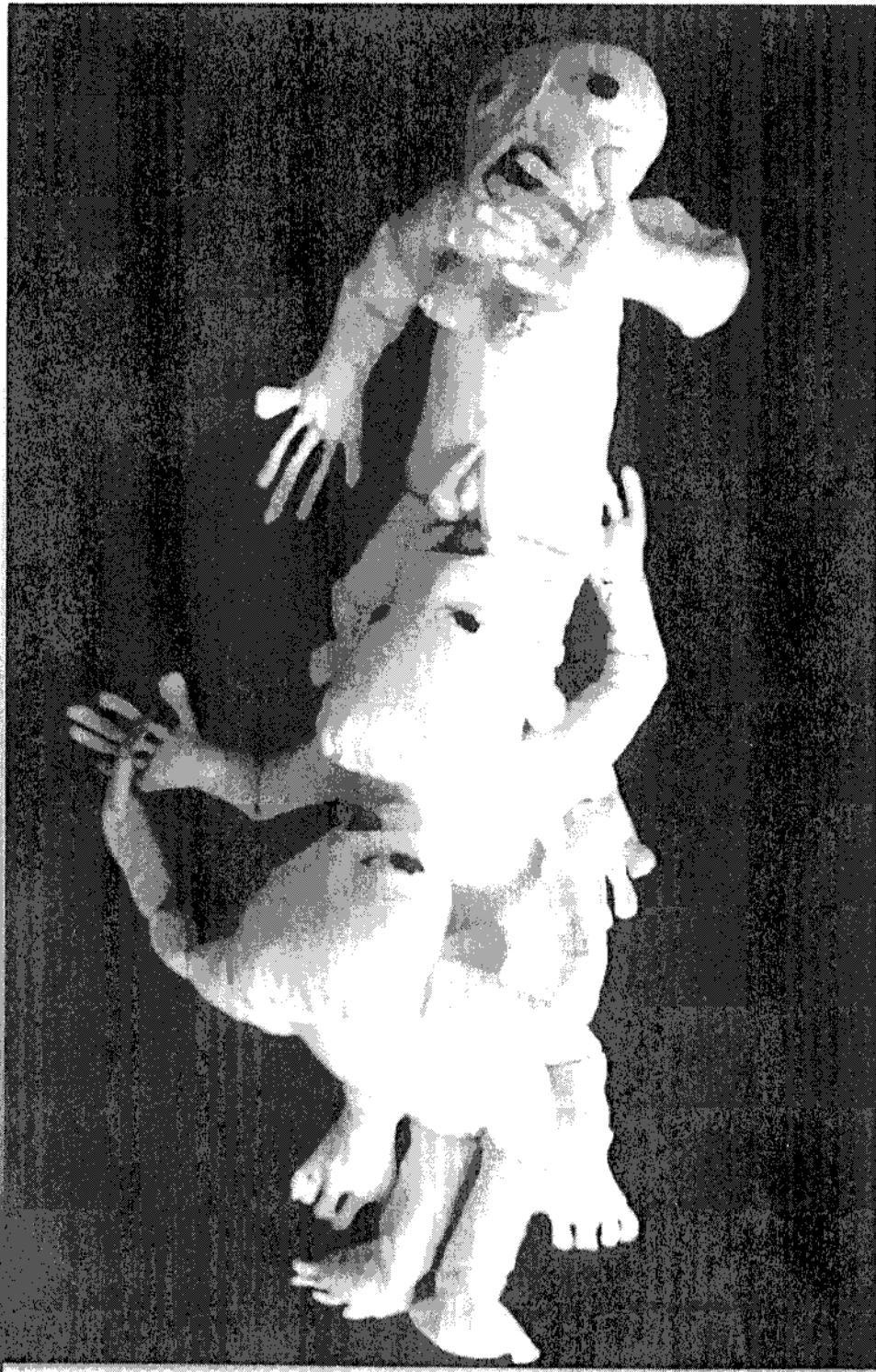
Ook al lijken affectieve relaties hyperpersoonlijk, maar zijn ze juist het meest aan sociale regels onderhevig, toch blijven ze geprivilegieerde, bijzonder aangename en constructieve momenten. Ik verklaar me nader. De eerste keren dat ik momenten van tederheid heb kunnen waarderen, was het dankzij meisjes, minnaressen, toen ik bijna 15 lentes oud was. Een nog ongekend gevoel, ongetwijfeld iets wat de grote mensen “verlangen” noemen... Hoe je het ook noemt, dat is het dat mijn blik naar haar lippen trekt, dat de mijne beveelt naar haar nek te glijden. Ons contact blijft genegen, het zal pas veel later seksueel worden, maar nu al gaan er rillingen door me heen. Haar hand op mijn heup doet me beven. Ik ontdek haar lichaam aan het uiteinde van mijn vinger, maar het is vooral het mijne dat ik voel transformeren terwijl haar handen het beroeren.

Voordien waren we nooit erg close geweest, mijn lichaam en ik. In feite vond ik dat het mij nooit echt van dienst geweest was. Het is wel degelijk door dat meisjeslichaam dat ik geen kleren mocht dragen die me deden dromen, geen rugby kon spelen zonder bespot te worden, geen opmerkingen kon ontlopen die mijn gebrek aan vrouwelijkheid bekritiseerden... En bovendien voelde ik me niet op mijn gemak in dat lichaam, voelde ik me in een eeuwige discrepantie tussen het beeld in de spiegel en het individu dat ik had willen zijn (of dat ik me voelde zijn, ik weet niet). Soit, laten we voorbijgaan aan deze nogal onaangename periode waarin ik niet goed wist hoe me te definiëren, tussen mijn lichaam, mijn verzuchtingen, mijn familie, de anderen...

Het is dus in de armen van meisjes dat ik begonnen ben mijn lichaam te voelen en ervan te houden. Het schonk me prettige sensaties, we hebben het bijgelegd. Me verzoenend met mijn vrouwelijk lichaam dat toch niet zo nutteloos was als ik dacht, aangezien het me toegang gaf tot sensualiteit, hield ik op me te verzetten tegen mijn dubbele X-chromosomen. Door mijn lichaam beter aanvaarden, waardeer ik meer en meer het genot dat het me kan brengen. Het is niet meer alleen een noodlot dat me vastnagelt aan een rol waarin ik mezelf niet herken, het kan soms prettig zijn. Ik open me stukje bij beetje voor tederheid en ontdek tegelijk dat ik in staat ben tot sensualiteit, en ik ben wel de eerste om me daarover te verbazen. Ik wou me daar altijd ver af houden, uit schaamte, denk ik. En ook omdat dat "meisjesachtig" is (dacht ik), dus was het niets voor mij. En zo, na verloop van tijd en ontmoetingen ontdek ik mezelf als een vrij individu, ook al is het in een lichaam dat relatief gedetermineerd is. Ik hecht minder en minder belang aan mijn lichaam, aan mijn gender. Het is me allemaal redelijk om het even, uiteindelijk. Of ik een jongen of een meisje ben: welk

verschil? Mijn lichaam schenkt me genot, ik kan er alleen maar van houden (en bijgevolg een minimum houden van het meisje dat ik ben). Zo heeft de ontdekking van affectieve relaties me verzoend met mijn lichaam en geleidelijk aan ook met mijn gender.

Porno, dat speel ik gewoon voor mezelf voor de spiegel.

Jij woont alleen, is dat een bewuste keuze?
Ja, zeker. Ik had eerst een tijdje alleen gewoond en toen was mijn broer er bijkomen, dat was wel op het nippertje; ik kon het niet goed meer aan alleen. Dan het leger, in die periode ben ik met mezelf nogal in het reine gekomen. Naclen ben ik alleen gaan wonen en heb ik mijn eerste homofobide gekend: vanaf dat moment kon ik het wel aan alleen en ik ben daar nu heel blij mee.

Je woont wel alleen maar je vrijt veel, met verschillende partners?
De verhalen die daarover de ronde doen zijn wel lichtjes overdreven. Ik geil veel en ik laat dat ook duidelijk merken, en dan denken de mensen gemakkelijk dat ik veel vrij, maar dat is niet altijd waar. De meeste mensen waar ik op val zijn hetero's, niet zozeer in hun gedragingen, maar wel eng seksueel en dan lukt het wel om daar een of twee keer mee te vrijen, maar dan is het ook afgelopen, hoewel we meestal goeie vrienden blijven; soms duurt het ook lang voor ik iemand in bed krijg, ik heb nogal wat geduld met de meeste mensen.

Je valt ook op jong...
Ja en overwegend hetero, maar dat wil daarom niet zeggen dat ik daar veel mee vrij; meestal zijn de mensen waarmee ik vrij iets jonger dan ik, of iets ouder. Ik vrij nu ook wel met ouderen, veertigers, wat eerder buiten mijn lijn ligt, maar dat is niet minder plezant; vroeger was ik daar vreselijk bang voor, maar door de vlinder heb ik een paar barrières omgegooid, en het is zeker niet legengevallen.

Die hetero's die je in bed krijgt, hoe vrij je daar mee?

Die vrijen op een totaal andere manier. Als je met een homo vrijt dan ligt dat op een totaal ander vlak, dan moet er gemasturbeerd worden, nu moet dit, nu moet dat, echt zo'n patroontje, net zoals hetero's met hun vrouw, daar moet geneukt worden. Als ik met hetero's vrij is dat heel plezant, persoonlijk, heel speels, er is een echte communicatie, het is iets nieuws voor hem en dan gaat dat zonder normen, en er zijn weinig verwachtingen.

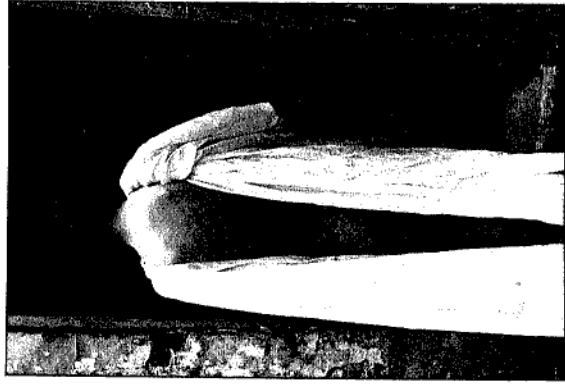
Wat vind je belangrijk in het vrijen?

Kontakt, het contact vind ik vreselijk belangrijk, en dat het er speels aan toe gaat, niet met stramienities werken, het moet niet altijd even ge-weldig zijn, eh, het kan rustig naast elkaar liggen zijn en even aanraken, dat kan even plezant zijn als wildere spelletjes, als keihard masturberen... gewoon geilen vind ik ook al leuk... Het hangt er vanaf wat ik lijn vind op dat moment, sommigen kunnen mij best atzügen, anderen kunnen mij masturberen, hoewel het voor heel wat mensen moeilijk is om mij klaar te krijgen, maar de laatste tijd slagen ze daar gemakkelijker in, en vind ik het ook plezant.

Wat vind jij prettig bij de andere?

Dat hangt ervan af, gewoonlijk vind ik de rug heel boeiend en plezant, ook de heupen, en de lies, soms kan dat ook de buik zijn, soms de benen, en daar vertrek ik dan van; ik vind de buik gewoonlijk heel mooi, als de buikspieren zo gespannen staan maar de laatste keer heb ik ge-vreeën met een jongen die een bierbuikje had en dat vond ik ook vreselijk plezant, dat was heel

prettig vrijen.
Ja, en dan ook, ik heb een periode gehad dat ik met een jongetje heel plezant kon neuken, ik neukte hem en hij kwam klaar op het moment dat

ik klaar kwam, dat was een hele belevenis, voor mij ook, maar ik ben daar wel wat in verstrikt geraakt, ik bleef neuken, en ik verweet mezelf dat wel.

Dat was geen heteroofte?

Nee nee, dat was een homoofte, jonger dan ik maar met heel wat ervaring.

Wat zijn zo de belangrijkste verschillen tussen wijren met een oudere en wijren met een jongere?
Dat is heel moeilijk te zeggen. Ik denk dat het verschil voornamelijk ligt bij de ingesteldheid, bij mezelf, zo van: hoe sta ik er tegenover en wat acht ik voor mogelijk en wat zijn mijn vooroordelen en mijn verwachtingen; en ook wel wat dat is voor mijn bezittelijkheid tegenover jongeren, want dat ben ik wel, en met een oudere ben ik dan bang dat hij tegenover mij bezittelijk zou zijn, dat remt mij wel af en toe.

Kan je verbanden leggen met de discussie over macht die we nu aan het voeren zijn in de Vinder?

Dat speelt natuurlijk wel mee, hé, maar het is heel moeilijk te situeren: in een bepaalde situatie speelt iedereen met een kaart en ik heb troeven en de andere heeft andere troeven; ik denk niet dat je zomaar kunt zeggen dat een oudere een slechtere kaart heeft, hij heeft misschien meer ervaring, soms andere dingen, geld, eh, een vriendenkring.

Ja, en dan, er zijn momenten dat ik zelf heel graag avances maak, dat ik heel plezier vind om heel actief te zijn, de dominante rol te spelen, om dat zo te zeggen; maar op andere momenten word ik zelf heel graag gestreeld, zonder een hand uit te steken, ik kan het best verdragen urenlang gestreeld en gekust en beminnd te worden terwijl ik zelf helemaal niets doe behalve daar liggen; op andere momenten vind ik het plezant om iemand bijna te overdonderen met strelingen en kussen en liefkozingen, en die heeft dan, wat activiteit betreft, slechts een minimum inbreng, wat voor mij alleen maar stimulerend werkt... Het hangt er echt vanaf...

Heb jij bij oudere partners ook zin om te neuken?

Nee veel minder, soms kan het mij wel overkomen, maar die goesting is er veel meer bij jongere mensen.
Een paar keer heb ik mezelf laten neuken en ik vond dat ook wel plezant, maar gewoonlijk zit ik

toch met de schrik, op het lijf; maar het gevoel achteraf is vreselijk plezant, het gaat door gans je lijf, je loopt wel een week lang met een plezant gevoel rond, daarna... Het hangt er wel vanaf wie het doet natuurlijk, ik denk dat neuken op zich een hele kunst is...

Masturbeer jij veel?

Ja, vrij veel, dat gaat van twee tot drie keer op een dag tot dagen helemaal niet, dat hangt ervan af waar ik met mijn gedachten zit... Meestal denk ik aan mijn onbereikbare grote liefdes, of aan de ervaringen van de dag tevoren, die mij stimuleren, waarop ik verder ga in mijn fantasie of die ik nog eens overdoe met variaties...

Soms gaan mijn fantasieën ook wel naar dingen die ik beleefd heb toen ik klein was, een beetje helmwee misschieten. Ik liet me toen graag door andere kinderen bepotelen, niet alleen bij het doktertje spelen: soms was ik koning, en dan zat ik naakt op een troon en moest iedereen zich aan mijn voeten komen uitkleeden, ik vond dat heel geil en heel plezant, dat speelde zich echt af in

de bosjes, toen. En ook indiaantje spelen, met enkel een schaamlapje aan, en zo rondlopen... Ik heb me altijd graag verkleed... Fantazieren met kledij vind ik nu nog altijd veel plezanter dan met porno bezig zijn; porno, dat speel ik gewoonlijk voor mezelf, voor een spiegel: ik kom thuis van mijn werk, meteen al mijn kleren uit, op mijn slipje na — gewoon het uitrokken van mijn broek en of mijn onderbroek daarbij meekomt of blijft hangen en waar ze blijft hangen, dat windt me enorm op — en dan loop ik zo door mijn huis, mijn broekje staat half open en ik kijk onder tusschen in de spiegel. Want gans mijn huis staat vol met spiegels, in de keukens, in de backkamer, in de living, overal spiegels, soms in kleine hoekjes, in een kasje, maar altijd zo dat ik ze kan gebruiken om mij op te winden.

Momenteel ben ik een mantel aan het maken, helemaal geborduurd en daar loop ik dan naakt in rond, met alleen mijn slipje aan... ik gebruik dat veel liever dan porno om mij op te winden. Ik ben geweldig bezig met mijn kledij, van: hoe zie ik

Een appel op haar schoot:
onrijpe vrucht in zwarte kleren.

Haar linkeroog klef van de kou,
het rechter zal niemand vereren.
Blauwgeplekte benen boven bruine schoenen, versleten,
als haar jonge nek waarmee een god heeft mogen spelen.
De rok gesloten in zijden vouwen,
de appel als teken van leven.

Nu rijst een kleine hand ten berge, nu
wordt de ijstijd gebroken

Ik volg haar voelsprietten grijpen en
en zij bijt. Een hap uit de appel,
een grotere uit mij.

Robin

ais
tous deux

mpo di Valse lente
re a - do - rait

u chér prince? Racontez vit

Allegro moderato

Souvent n - ne

vielle chan-son

enut, wat voel ik in mijn eigen kleren - ja ook wat voel ik erin - en ik masturbeer daar dikwijls bij. Ik heb bij, voorbeeld een nylon spreij op mijn bed - nylon vind ik heel plezierig - daar ga ik dan op liggen, dat geeft zo'n warm gevoel, en het kan soms heel snel gaan, mij dan afrekken; en daarna loop ik nog verder rond, zodat ik mij op korte tijd soms drie of vier keer aantrek, niet altijd, maar dikwijls wel.

Ik masturbeer mij ook heel graag om kwart voor acht 's morgens, dan sta ik om acht uur op om te gaan werken, in sommige periodes kan ik niet uit mijn bed voor ik mij gemasturbeer heb.

Oh, ja, vroeger, die Indianenboekjes, die vond ik altijd vreselijk geil en ik speelde zelf indianenspelletjes, maar ik keek ook naar de prentjes, die indiaan die van zijn paard valt en dan zo van: wat dat broekje nu ook niet af zodat ik kan zien wat eronder zit; diarmontages en missieprentjes met biote negertjes vond ik ook altijd heel plezierig.

De porno voor volwassenen vind ik meestal vies en ik kom kotsmisselijk uit zo'n boekje maar anderzijds vind ik het soms vreselijk plezierig, als ik het bij de hand heb, gebruik ik het wel hoor, maar niet veel. Meestal ga ik verder op mijn fantasie, ik associeer die porno met dingen die ik zelf bekeerd heb, of die foto's doen me denken aan iets dat ik plezierig vond en ik ben weg; die fotooties brengen mij dus alleen maar op weg, dienen om mijn eigen fantasie te stimuleren. Verhalen vind ik lauwekul, maar met foto's speel ik wel, zo'n boekje van achter naar voor doorbladeren, in het begin heel langzaam en dan razendsnel zodat ik alleen maar schimmen zie, en dan kijk ik snel naar een foto die mij was opgevallen. OK, weer dicht en verder fantazieren. Ik beleeft altijd stukken meer plezier aan mijn fantasie dan aan wat ik werkelijk zie.

uit: (Wij vragen geen plaatsje onder de
zon. Wij willen) een ander strand.

Antwerpen 1982

oorspronkelijk in: De Rooie Vlinder,
Krant 11, mei 1979, interviewer Guido

spelregels

Laura

De term "seksuele relatie" vond ze te zwaarwichtig. Het woord "relatie" was te schrikbarend, en te beklemmend. Laten we gewoon stellen dat er "seksueel iets" was tussen hen. Soms. Bij momenten. Meer niet.

Tenminste. Dat was de leugen die ze zichzelf dagelijks wijsmaakte. En in het hart van deze leugen had ze een heel spel geconstrueerd.

Ze vond hem een boer en een dikke leugenaar. Wanneer hij de waarheid sprak vanuit een heel onverwachte hoek, dan ontroerde hij haar echter op één of andere manier. Of veeleer: dan bracht hij haar in verwarring, omdat ze niet wist of ze het nu moest geloven of niet, zeker als hij daarbij nog eens lief was ook. Hij was intelligent. Belezen ook. Filosofisch. En Melancholisch. Bij tijd en wijle vond ze hem ook zielig. Stelde hij zich aan. Dan vond ze hem gewoon meelijwekkend en zou ze hem eens goed door elkaar willen schudden.

Maar hij wist haar te beroeren wanneer hij in haar tekeer ging. Die kracht. Dionysische oerkracht. Hij wandelde door haar nachtelijke fantasieën. Psychisch voelde ze zich tot hem aangetrokken omwille van de onmogelijkheid. Juist omdat hij haar afwees. Hij fascineerde haar. Als hij echter ook maar één millimeter aanstalten zou maken in haar richting, of ook maar enigszins zou laten merken dat hij iets van "gevoelens" voor haar zou koesteren, zou zij hem alras geen zier meer waard achten, en zou hij louter nog minachting bij haar kunnen opwekken. Zoals zij wellicht bij hem deed. Maar zij voelde zich beter in deze positie dan omgekeerd. Alsof een betonnen voet haar hart doodtrapte.

Gek dat dit genot verschaftte.

Dus precies omdat hij haar – met zijn woorden - "smerig" behandelde, kwam ze hem opzoeken. Het was juist die smerigheid die begeerte en wellust in haar opwekte.

En dan behandelde hij haar nog niet eens als een stuk vuil, zoals zij ooit als spelregel gesteld had.

Zijn verleden, gevoelens, en gedachten waren onbekend én verboden terrein voor haar. Zo wou zij het ook houden, ook al stelde ze vragen, en was ze wel nieuwsgierig. Het was goed dat hij de vraag negeerde, ofwel antwoordde met een leugen. Hoe beter ze elkaar zouden leren kennen, hoe meer de hartstocht zou afnemen. Zij wou die witte, onbekende vlekken zo groot mogelijk houden. Hoe meer ze elkaar zouden zien, hoe meer de wellust zou dalen. Zij wou er mee experimenteren om te zien of ze erin zouden slagen het tegendeel tot stand te brengen. De afstand die er was te vrijwaren. Zij wou de begeerte doen overkoken. Gewoon verdrinken in elkaars eigen brandende lichaam.

Op het einde van de nacht deed het gewoon pijn haar benen open te houden.

Ze gebruikten elkaar. Puur lichamelijk. Dat had ongetwijfeld ook een uitwerking op de maalstroom van gedachten die in het hoofd sudderden en de spoken van gevoelens die doorheen hun lichaam raasden. Dat was echter onvermijdelijk. Het ware zo.

Ze schonk er verder geen aandacht aan. Louter een vlieg die rond een stront zwermdde.

- Wederom beloog ze zichzelf -

Weliswaar een vlieg die haar kon doen vallen in de put der krankzinnigheid. Haar eigen gevoelens de kiem in smoren stond gelijk aan zichzelf dagelijks een beetje meer te wurgen. Ook dat verschafte haar wellicht genot.

Ze wou het veeleer als een experiment beschouwen. Ze wou die afstand tussen hen absoluut behouden, juist omdat die zeepbel van intieme lichamelijke contacten anders binnen de kortste keren doorprikt zou worden. Het ene sloot het andere uit. Het is perfect mogelijk om met iemand een relatie te hebben en in hetzelfde huis te wonen, terwijl er een grotere afstand tussen jou en die ander bestaat dan met om het even welke vreemde die toevallig rechtover je plaatsneemt op de trein, zelfs wanneer hijzij dagelijks in hetzelfde bed met je slaapt. Met die vriend(in) in bed liggen, zonder enige vorm van contact, is de pijnlijkste vorm van eenzaamheid die er bestaat.

Tweezaamheid zou men het kunnen noemen.

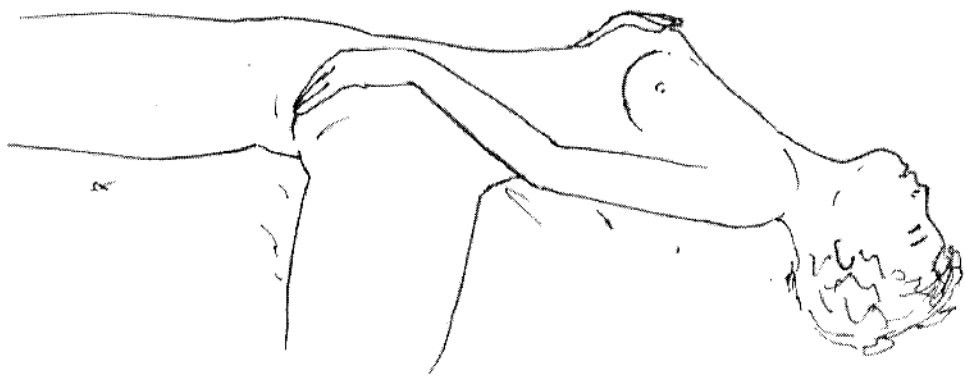
Voor de rest moest uiteraard ook deze regel blijven gelden: elke keer was de laatste keer. Zonder die regel zou zij niet eens beginnen aan een "laatste" keer. En hij zéker niet. Evenals de regel dat hij altijd het initiatief nam. Zij gaf slechts de aanleiding tot, maar ging niet verder. Zij wachtte. Ze konden elkaar tegenkomen op een feestje. Elkaar negeren. Niemand wist hiervan. Zij wachtte. En hij vertrok. Haar achterlatend. Hunkerend. Ze konden elkaar tegenkomen op een feestje. Elkaar negeren. Zij wachtte. En hij "dwong" haar mee te komen.

Hij was wel te vinden voor haar experiment. Gebaseerd op haar zinsbegoocheling, op de onbestaande illusie dat er een scheiding tussen lichaam en geest zou bestaan. De onnozele. Het experiment van lichamelijk alle openheid, en geestelijk zo gesloten mogelijk proberen blijven. Ze gingen in een huis wonen waarbij iedereen elkaar voortdurend, op elk moment van de dag en nacht kon nemen, gebruiken, misbruiken en waarbij iedereen zichzelf volledig gaf. Zonder enige morele bezwaren. Zonder scrupules. Elkaars lusten bevredigend. Waarbij onder de rokken en broeken niemand ondergoed droeg. Waarbij het verboden was een riem te dragen, of andere minder gemakkelijk te openen kledingstukken. Waarbij ze gewoon aan tafel zaten te eten en met drie tegelijk tussen de borden, de etensresten en de glazen wijn door, zonder verdere aanleiding elkaar begonnen te

vingeren, af te trekken, binnen te dringen, elkaar deden klaarkomen, om daarna rustig verder te koken en te eten, en de discussie over een nieuw boek, een goede film, of één of ander gebeuren terug oprakelden, met de gepaste, snedige, politiek incorrecte uitspraken, alsof ze gewoon even gezamenlijk een boer hadden gelaten. Of een scheet. Al naargelang de richting van de wind.

Waarbij ze vanuit een doodnormale dagelijkse bezigheid als gezamenlijk koken en eten, zo binnentraden in de mist van een totale geestesvervoering, waarbij ze oog in oog kwamen te staan met de pure waanzin, waarbij iemand lag te creperen van extase. Helemaal gehuld in de nevel der zinsverbijstering, gewoon omdat iemand met zijn stormram zich in zijnhaar binnenste had gestort en uitgestort, of omdat iemand met de tong die rammei onder handen – tongen – had genomen. Op diezelfde keukentafel nota bene waar ze daarvoor nog de belabberde asperges van de skip op zaten te snijden, of een partijtje kolonisten op zaten te spelen, om vervolgens hun broek terug aan te trekken, de plooiën in hun hemd ietwat deftig te strijken, en de "vuiltjes" in de lucht geen cent meer waard te achten, om opnieuw de normaliteit en het dagelijkse leven van een paar samenwonende frenetieke malloten binnen te stappen.

In dat huis bevonden zich wel deuren, maar geen sloten. Iedereen kon overal binnenwandelen terwijl het strikt verboden was aan te kloppen. Terwijl je onder de douche stond, kon iemand elk moment het gordijn wegtrekken, en bij je komen staan, je lusten bevredigend. Voyeurisme terwijl je op het toilet zat. Iemand die je besprong tijdens je slaap. Wanneer twee mensen lagen te vrijen, kon er altijd een derde persoon binnenkomen, gewoon toekijken, of deelnemen. Terwijl je zichzelf lag af te trekken of te vingeren, kon iemand je hand vastnemen en zelf verder doen met zijnhaar hand of tong.

Elkaar opwinden, nat maken, een steenharde penis doen krijgen. Gewoon tijdens een spel het ene spel overstappen naar het andere.

Enkel de groep van zeer zorgvuldig uitgekozen en uitgelezen huisgenoten was op de hoogte van de strikt geheime huisregels. Onder elkaar schulde met andere woorden steeds een letterlijke onder-huidse spanning. Terwijl je aan tafel zat te kauwen op een stukje brood, terwijl je de trap opliep, of terwijl je aan je bureau

een boek zat te lezen. Zou je hemhaar nu verslinden? Zou je haarhem nu te pletter neuken? Het kon voorkomen dat er weken en weken "niets" gebeurde. Dat je elkaar gewoon met argusogen bekeek, loense blikken werpend op elkaars lichaam, elkaar deed lijden, omdat iemand je de toegang tot diens lichaam ontzegde, hoewel zijnhaar vleselijke lusten als het ware je strot werden binnengekeild. Wekenlang de ander zijnhaar begeerte negeren. Om dan wederom toe te slaan.

De buitenwereld wist hier niets van. Als er bezoek kwam, voelden zij misschien wel aan dat ze een "hechte" groep binnengekomen waren, ze roken als het ware de spanning, maar meer viel er aan de buitenkant niet te ontdekken.

Toch waren vertrouwen én respect de fundamenteën van deze leefgemeenschap. Iedereen moest immers kunnen aanvoelen wanneer men te ver ging. Bij mensen die nauwelijks respect voor zichzelf oprachten, lag die grens uitermate laag. Dat moesten de huisgenoten weten. Men kon die andere met andere woorden verrot slaan, zonder dat de grens overschreden werd. Integendeel. Dit kon de andere misschien zelfs genot verschaffen. Elkaar aanvoelen. Vertrouwen en de eerlijkheid der leugens moesten er hoe dan ook zijn, omdat hijzich anders lichamenlijk nooit volledig kon overgeven aan de ander. Een geënceneerde en gespeelde verkrachting was in dit kader enorm opwindend. Geënceneerd omdat de eventuele "neen" van elke huisgenoot steeds werd aanvoeld en gerespecteerd.

Er werd tot het uiterste geëxperimenteerd met alle mogelijke lichamenlijke verhoudingen. In hoeverre kon men hier echter gevoelens buitenspel zetten? In de ongeschreven huisregels stond dat ze onder geen beding mee mochten spelen. Ook genegenheid en jaloezie was uit den boze, tenzij dit laatste gevoel de vleselijke geneugten ten goede kwam.

En zij leefde verder in haar leugen. In haar illusionaire leventje.

Elke dag een beetje meer stervend.

Er mocht geen blijk getoond worden van hoop, verwachtingen. Van verplichtingen al helemaal niet. Je kon je verlangens en honger naar andermens' lichaam wel aanvoelen, en die kon het subtiel laten blijken, maar

het spel werd intelligent gespeeld. door een bende intellectuele dwazen. idiote eendagsvliegen. vernuftig en sluw. een machtsstrijd was nooit ver weg. Foucault sloeg alles met de glimlach gade.

Het spel moest een paradox blijven, versierd met het ene oxymoron na het andere.

Ze zág hem verdomme graag! Ze hiéld van hem! En de bulldozer kwam. Verbrijzelde dit gevoel.

Want gevoelens hadden geen burgerrecht in dit spel.

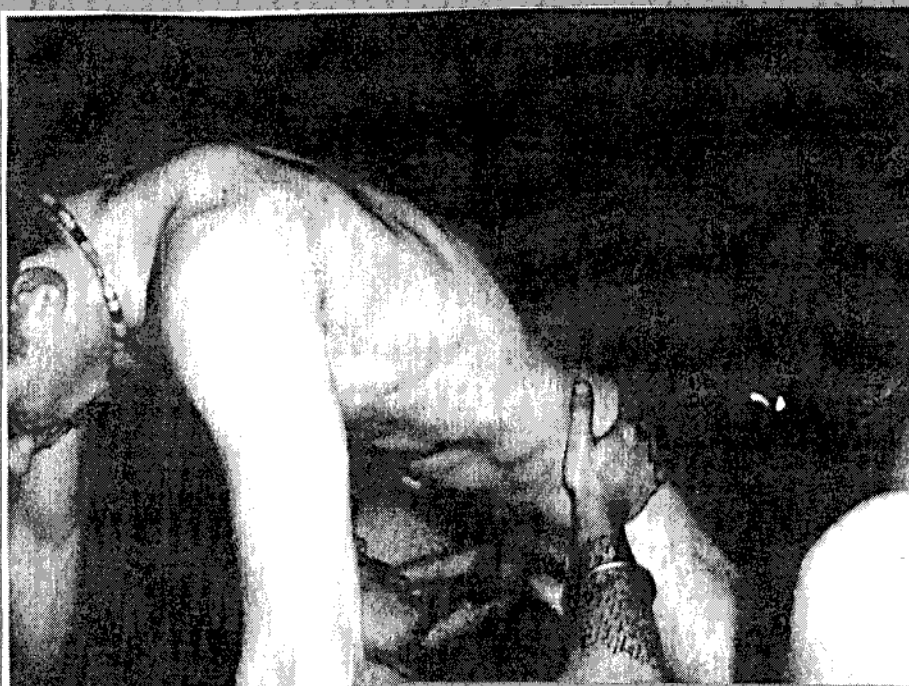

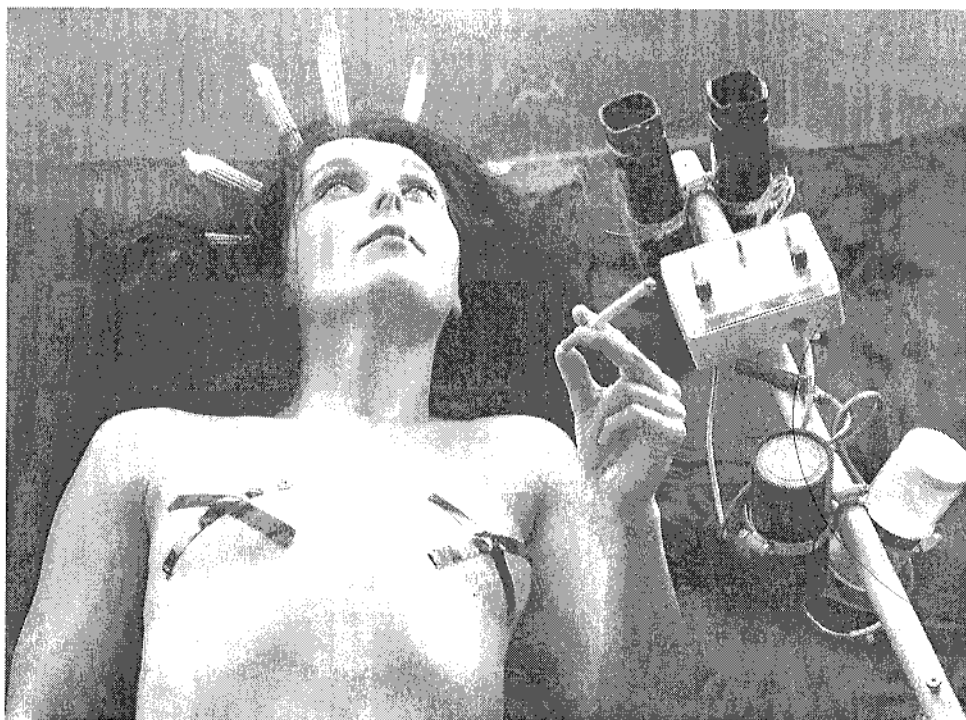
Savon is de baby van een Parijse vriend-in van me, die kraakt, fotografeert, lift (mèt hond) en actief is in talloze andere projecten. Het idee was een alternatief te bieden voor de saale, commerciële en (hetero)seksistische pornomagazines.

Het resultaat toont de diversiteit van zijnhaar vriend-inn-en, die hun schaamte begraven hebben om hun wildste fantasieën en hun échte lichaam te openbaren aan u en mij.

Savon kun je, net als een hoop andere zines en brochures, bestellen bij het Parijse distributieproject mutants-at-work.net/distro.html

#savon
zine prix libre contact@savon@nblog.org

You're a woman, I'm a machine
www.butcherhouse.blogspot.com

treinporno

technorandy

Gewapend beton, ontbloot tot op het verroeste staal. Vervallen fabrieksgebouwen, enkel nog gefrekwenteerd door graffitikunstenars en –amateurs, passeren het vuile venster van een treincoupé. Een rokerscoupé. Ja, die bestaan nog, in deze herinnering aan een onbestaand verleden. Ik blaas een wolk tabak tegen het raam, waarachter nu de kale geraamtes van nieuwe konstruxies opdoemen. Kranen die naar de hemel reiken, bulldozers die door aarde en stenen woelen. Mijn onderbuik krijgt een twitch. Ik open het raam om het ritmische gedreun beter te horen. Druk mijn bekken tegen het glas dat mee vibreert met het machinegeweld daarbuiten en de gestaag denderende trein zelf. Ondanks de gekoncentreerde bouwvakkers waan ik me alleen, daverend door deze desolate wildernis van staal, beton, cement en stenen. De wind schuurt over mijn gezicht. Het venster voelt al bedampt ter hoogte van mijn kloppende erectie. Ik gooi mijn peuk tussen de sporen. Kadoem kadadoem.

Net als ik ga zitten, schuift de deur open. Een knik. Gaat schuin tegenover me zitten, wijdbeens met die baggy broek en een desondanks niet te negeren bobbel. Legt er zijn tabak op en rolt een saf. Mijn blik blijft net iets te lang aan die behendige vingers hangen, voor ik hem weer naar buiten richt. Daar nu niets dan kale muren, opgesmukte elektriciteitskastjes en bomenhoge struiken.

Tja, die intro... je wil de situatie wat schetsen, maar de meesten slaan hem toch over, weet ik. How can we get to the point? Een minimum aan konversatie is toch vereist, voor de spanning en ja, ook in een poging tot logische samenhang.

“Mag ik eentje rollen?” Zonder een woord overhandigt hij me z'n pakje tabak. “Ik hou niet zo van prefabs,” vervolgt ik, “maar automaten hebben nu eenmaal niets anders.” Dat soort automaten tenminste. Hij kijkt me zwijgend aan, zijn gezicht half verborgen achter zijn hand wanneer hij een trek neemt.

(Spannend en indringend, maar nog geen konversatie.)

“Zal ik er wat lekkers instoppen?” Mijn sigaret is nóg niet af.

“Waarom niet.” Voor het eerst hoor ik zijn stem. Hees. “Maar dat lekkers proeven we dan best op het toilet.”

“Juist ja, die repressie hier...”

Ik schuif het wc-raampje naar beneden en zucht de zoete rook over voorbijrazende industrieterreinen. In mijn rug branden de ogen van een mysterieuze reiziger die op mijn joint wacht. Of het niet bij wachten laat. Plots voel ik zijn vingers tegen mijn lippen. Langzaam maar vastberaden nemen ze de spliff uit mijn mond. Terwijl ik inhaleer, voel ik zijn andere hand op mijn linkerbil.

“Die strakke achterkant van jou alleen al deed me die coupé binnengaan.”

Het davert in mijn hoofd. Ik fixeer mijn blik op het mozaïek van elektriciteitspalen en -kabels, maar ze herhalen zich kaleidoskopisch en veranderen konstant, terwijl deze kleine stinkende ruimte zich vult met zoete, bedwelkende rook. Intussen manoeuvreert zijn hand zich zachtjes knijpend naar beneden, tot in de plooi met mijn dijbeen. Dan weer naar boven, tot hij mijn heupbeen vastneemt. Iets hards duwt zich tussen mijn billen. Het kan geen hand van hem zijn, want nu grijpt hij ook mijn kin en draait mijn gezicht naar hem om. Waar zou die joint nu zijn? Mijn ogen weerloos in de zijne. Zijn mond krachtig op de mijne. Zijn tong verwelkomt me. Duwt en draait. Schuurt. Ongedurig. Harder. Zijn huid is babyzacht, merk ik nog net voor hij zich weer verwijderd.

Vingervlug maakt hij mijn broeksriem en -knopen los. Neemt mijn broek bij de riem, draait me om trekt het hele zootje tot op mijn knieën. Eindelijk, mijn kloppende, bloeddoorraasde pik bevrijd. Mijn blote kont wordt tegen de deur gedrukt. Dan voel ik het warme vocht van zijn tong over mijn eikel smeren, die even later door een sappige, zuigende oneindigheid wordt opgeslorpt.

Onwillekeurig stoot mijn bekken naar voor, nog dieper die zalige holte in, maar ik word hardhandig teruggefloten, mijn gloeiende billen tegen de koude deur gedrukt. Een impuls blijft mijn kruis naar voor doen reiken, maar ik zit gevangen achter zijn vuisten en hun stevige greep op mijn heupen. Laat me los, denk ik, maar ik krijg enkel een raspande zucht uit mijn strot. Laat me los, hou op, stop,

maar blij doorgaan en hou me stevig vast... Maar mijn handen kan hij niet tegenhouden en ik ook niet. Ik streel het gemillimeterde haar dat ruw weerstand biedt. Ik pas ervoor op om zijn hoofd niet dichter te trekken, want wie weet welke straf daaraan vasthangt. Ik waag het er wel op zijn t-shirt omhoog te trekken en met mijn handpalmen over zijn rug te strijken. Ik ontdek afwisselend stukken van zijn huid en stroken bewerkte dierenhuid. Geen veganist, neen, maar wat zou het. De trein begint plots te vertragen, de sporen splitsen en vermenigvuldigen zich. We naderen een goederenstation. Hij laat me begaan in mijn ontdekkingstocht, lost zelfs mijn bekken om mijn ballen te kneden. Zijn handen glijden verder af. Ik verlies het overzicht van zijn bewegingen, zie enkel oude stationsgebouwen en een wirwar van hoogspanningskabels, rails en dwarsliggers. Hoor enkel het snerpen van stalen wielen op stalen sporen. Voel de dreun van de wielen in al mijn aderen bonzen bij elke overgang naar een nieuwe rail, voel de elektriciteit in al mijn zenuwen knetteren bij elke nieuwe tonghaal over mijn gespannen eikel, bij elke lippenwrijving over mijn voorhuid. Een vinger in mijn anus. Ik kreun verrast. Mijn pupillen draaien half achter mijn oogleden, de hoogspanningskabels beginnen trillend door elkaar te lopen.

"Draai je om," zegt hij bruusk. "Naar het raam. Je bent toch niet bang voor tegenliggers? Of dat iedereen zal kunnen zien hoe ik je in je kont ga neuken?" Gehoorzaam leg ik mijn ellebogen op de vensterrand en hoop dat mijn hoofd niet wordt weggeblazen.

Een vinger. Onvoorstelbaar wat één simpele vinger kan teweegbrengen. Laat staan twee. Ik laat me rekken. Sta open voor wat hierna nog allemaal kan komen. Iets kouds maar sappigs zoekt zijn weg naar binnen. Ik hap naar adem en krijg de harde wind in mijn keel. Heel even pijn. En dan. Leerstriemen tegen mijn billen. Silicone tegen mijn prostaat. Een stevige greep om m'n heupen trekt me traag tegen hem aan en duwt me dan kordaat terug tegen het hard trillende venster. Opnieuw. Dan sneller. En harder. Een beet in mijn schouder. Sidderend schiet mijn hoofd in mijn nek. De geur van roest en steen prikkelt mijn neusgaten. Krampachtig omklemmen mijn vingers het neergeschoven venster waartegen mijn heupen blijven bonken. De hele trein dondert in mijn oren. Kadoem kadadoem kadadoem. Het vloeit samen met mijn eigen hijgen en ook zijn adem die in mijn oor zucht. En dat zuchten wordt luider bij elke krachtige stoot in mij. "Ik hou het niet meer," kreun ik.

"Jawel." Hij dringt nog één keer in mijn kont, verder dan ooit en houdt dan plots stil. "Ademen!" beveelt hij. "Niet bewegen."

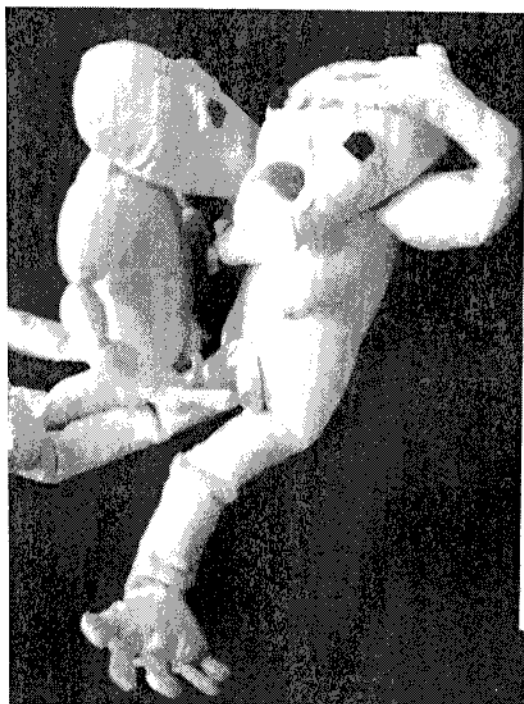
Ik voel mijn diepste spieren samentrekken om dat vreemde voorwerp heen, dat zelf niet meer beweegt, maar wel in mij blijft zitten. Zijn handen lossen hun greep en schuren omhoog, om zich onder mijn oksels door aan mijn schouder vast te zetten. Klaar om me met nog een paar laatste stoten in mij te beuken terwijl ik, vastgeklemd, me enkel kan laten doen, me naar hem toe kan laten trekken en hem dan dieper en dieper in mij te voelen dringen... Mijn binnenste vibreert al even hard als de almaar verder denderende trein.

"Niet bewegen, zei ik!" klinkt het streng. Geschrokken ontspan ik mijn kontspieren. Ik hijg. Mijn rug gaat op en neer tegen zijn borst, onze harten dreunen tegen elkaar op. Langzaam wordt het hijgen ademen en herwin ik de controle.

Dan laat hij me los en voel ik ook de dildo ontsnappen. "Niet bewegen." Ik hoor wat gefriemel en geritsel en krijg ineens een condoom onder mijn neus gepresenteerd. "Zet op. En laat het niet naar buiten vliegen, want je krijgt er maar één." Ik gehoorzaam en probeer de controle te bewaren terwijl mijn vuist door het rubber heen mijn pik bestast, lager en lager, op en neer en neer, telkens opnieuw en telkens langer en dieper. Het condoom zit eigenlijk al lang goed en schuurt tegen het intussen warme vensterglas. De wind echter is koud en snijdt over mijn gezicht. Mijn ogen staan gefixeerd op de kabels die de voorbijkovende elektriciteitspalen verbinden. Het bloed in mijn door rubber omklemde lul klopt hard tussen mijn vingers.

"Hou nu maar op! En kijk me eindelijk weer aan!" Met slechts zijn duim en wijsvinger op mijn kin dwingt hij me om me helemaal om te draaien. In zijn ogen weg te zinken. Getrokken te worden naar die volle lippen, nat van speeksel en mijn voorvocht. Terwijl we kussen bekijk ik met mijn handen de rest van zijn lichaam. Nekpieren, sleutelbeen, ribben. En de huid, de stof en het leer dat ze van mij scheiden. Zijn strakke, ingesnoerde borst. Het zweet tussen zijn billen en nog lager een ander vocht. Met mijn rug naar het raam en mijn ogen dicht hoor enkel nog het geraas van de trein. En dan ook zijn stem:

"Ja, ja, stoute jongen. Nu mag jij me neuken. Maar doe het goed, hoor je!" Mijn minnaar draait zich nu naar het raampje en lost de riem van zijn baggy broek, die prompt op zijn knieën valt en een strakke, zwarte boxershorts onthult. Ook die gaat uit, en mijn handen worden als vanzelf getrokken naar die witte billen en de twee zwarte leren riemen die er schuin over zijn gebonden. Mijn linkerhand voelt knedend de strakke rondingen. Mijn rechterhand verdrinkt in het warme vochtige kruis. Onwillekeurig komen die billen onder mijn aanraking wat dichterbij me toe. Met zijn hand achter zijn rug pakt hij mijn berubberde lul beet en trekt me zo dichterbij, tot mijn pik in het vocht baadt, mijn eikel tintelend naar voor smeert, tegen zijn kleine pikje. Ik hoor aan zijn versnellende adem hoe hij zich zelf ook eindelijk begint over te geven aan het genot van al die samenkomende zenuwen, die genotsprikkels die zich om elkaar heen wentelen, net als de kaleidoskopische kruisingen van de elektriciteitskabels die telkens nieuwe patronen vormen. Mijn eikel glijdt weer naar achter en weer naar voor. Even stopt hij aan de rand van het warme, vochtige kutje. Dan duwt ik mijn bekken omhoog. De trein rijdt tergend langzaam. Zijn gespannen lippen omklemmen mijn eikel, de plooien van mijn voorhuid. Alles wordt donker. We zijn een tunnel binnengereden. Ik lijk te verdrinken in een draaikolk. Ik wentel de kop van mijn pik rond in zijn sappige warme kut en als ik hoor hoe zijn zuchten kreunen worden, glijdt ik verder, dieper. Oh hemelse godverdomse zaligheid. De trein versnelt en dendert steeds harder in mijn oren, in heel mijn lijf. Zijn kut spant om mijn kloppende, omklemde lul, glijdt over en weer, duwt het condoom omhoog en omlaag over duizend en duizenden zenuwen, het is of ik de hoogspanningskabels daarboven zie knetteren. Mijn handen glijden over zijn hele lichaam en vinden zijn dildo. Ik trek hem af en stoot bij elke haal nog harder in zijn geile kut, dieper en dieper, terwijl ik hem afruk, sneller en sneller. Door mijn oogleden zie ik plots een felle rode gloed. Het einde van de tunnel.

Zich laten neuken of niet

...dat is de vraag

Transcriptie van een conferentielesing gegeven door Prof. Dr. Hans-Kevin Schmurgle (Universiteit van Transsylvanië) op 31 december 1999 - Vertaald en bewerkt door kimmik

Geachte broeders en zusters, geacht auditorium, ik wens u in dit scharnier-tijdperk hartelijk welkom te heten op deze conferentie, waarvan de titel sommigen als impulsief of banaal zal toeschijnen, maar die mij van het grootste belang lijkt voor de toekomst van de mensheid.

Dat sodomie door velen allerminst als een banaal gegeven wordt beschouwd, mag blijken uit het aantal landen dat deze praktijk nog altijd verbiedt en er zware straffen aan verbindt (gevangenis, doodstraf). Laat ons dit fenomeen dus wat nader betrachten.

(...)

Waarom dient sodomie? Nergens toe, uiteraard! En juist daarom is ze problematisch. Het is te zeggen, sodomie past op generlei wijze in de reproductieve logica van de menselijke soort zoals die wordt verdedigd door de theoretici en theoreticae van de "natuurlijkheid". Nochtans kan zij in het kader van utiliteit beschouwd worden als één van de voornaamste vormen van anticonceptie in tijden waarin condooms, de pil en spiraal nog niet bestonden. Ook zou ik dieper kunnen ingaan op intermannelijke seksuele relaties die voortvloeien uit de onbereikbaarheid van vrouwen.

Maar we hoeven niet te ver zoeken naar redelijke redenen die sodomie een nutswaarde verlenen. We kunnen zonder omhaal toegeven dat het ongetwijfeld een duistere kracht moet zijn die een menselijk wezen met mannelijke lichaamskenmerken tot deze nutteloze handeling drijft.

Vanaf dit punt stellen zich meerdere denksporen. Ofwel wordt deze daad toegestaan resp. gewenst en vrijelijk geconsumeerd, ofwel wordt zij getolereerd of ondergaan voor redenen die de daad zelf overstijgen. Dit laatste kan het geval zijn bij prostitutie of in de pornografische industrie, beroepstakken waarin, zoals u ongetwijfeld weet, niet alleen vrouwen werkzaam zijn. De zogenoemde *passieve sodomie* kan echter ook het gevolg zijn van een stilzwijgend akkoord in het arbeidsmilieu, in bepaalde instellingen of in het kader van om het even welke groepsdynamiek. Wanneer de daad op dwangmatige wijze wordt ondergaan, in het geval van verkrachting en foltering, heeft het slachtoffer geen enkele keuze aangezien een psychologische autoriteit en/of fysieke kracht op hem wordt uitgeoefend. In deze gevallen heeft sodomie tot doel om iemands lijden te versterken

met vernedering, schaamte en oneer. Er bestaat nog steeds een hele panoplie van rectale mishandelingen; tot de meest beruchte instrumenten behoren de staak, de matrak en de gloeiende ijzeren staaf. Recente onthullingen hebben bewezen dat anale en andere seksuele mishandelingen ook voorkomen in de gevangenissen van zogenaamd beschaafde landen. Vreemd genoeg werden tot voor kort seksuele mishandelingen van mannen door andere mannen zorgvuldig verborgen gehouden, uit angst, zo lijkt het wel, om de verbanden bloot te leggen tussen machtsuitoefening, geweld en seksualiteit, en vooral uit angst om de ontucht en de fantasieën van de folteraars in vraag te moeten stellen.

Hoewel deze overpeinzingen ons enigszins van ons onderwerp hebben afgeleid, zijn zij niet minder belangrijk voor een begrip van het vervolg van onze uiteenzetting. Nu we toch het negatieve register van deze seksuele praktijk hebben opengetrokken, kunnen we ook even de "softe" versies nader betrachten, met name de scheldwoorden en agressieve gedragingen in het dagelijks leven.

Hoe kunnen we verklaren dat in de meeste ons welbekende culturen dé ultieme belediging die een man aan een andere man kan richten betrekking heeft tot de sodomie? Flikker, bruinrijder, janet, achterlader, mietje (< sodomiet) zijn tijdens scheldpartijen vaak onderling verwisselbare termen, ongeacht de vraag of deze werkelijke synoniemen zijn of niet.

Wat is er zo vreselijk aan om ervan verdacht of beschuldigd te worden gepenetreerd te zijn door een (verondersteld) mannelijk lid? Waarom zou het aanvaardden van deze daad zo smadelijk, ontarend, vernietigend, weerzinwekkend en walgelijk zijn?

Laat ons overgaan tot de eerste verklaring: omdat het niet hoort! De paus, de koning, de generaal en zijn eminenties hebben het ons herhaaldelijk in het hoofd geprent: het is niet goed. Gij zult niet kontneuken!

Natuurlijk, voor hen die aan de "normale" koppels voorschrijven om zich enkel in extreme gevallen van noodzakelijkheid tot zinnelijkheid te laten verleiden, te weten met het unieke doel om de continuïteit van de soort te verzekeren, stelt zich de vraag die ons hier bezighoudt niet eens.

Het loutere idee van penetratie, net als de mentale representatie ervan, heeft iets verontrustends. Het roept sterke sensaties op, leidt tot wilde, losbandige, onbetamelijke, ongewone gedragingen. Dat een vreemd lichaam het eigen vlees penetreert is overigens niet banaal en kan zelfs fataal zijn (vuist, kogel...). Voor de man beperkt deze ervaring zich in principe tot een vinger in de neus of een goede oude familiethermometer. Hij is m.a.w. heel sterk terughoudend tegenover het idee van penetratie, heeft een diepgewortelde en irrationele angst, een beduchtheid die in verband staat met het onbekende en verbodene.

Omdat de natuur in haar grote pragmatische wijsheid de ene helft van de menselijke soort heeft uitgerust met een uit-stekend instrument en de andere helft met een holle verzamelplaats, enkele en alleen om aan de noden van inseminatie tegemoet te komen, moest men er ook nog een hele symbolische,

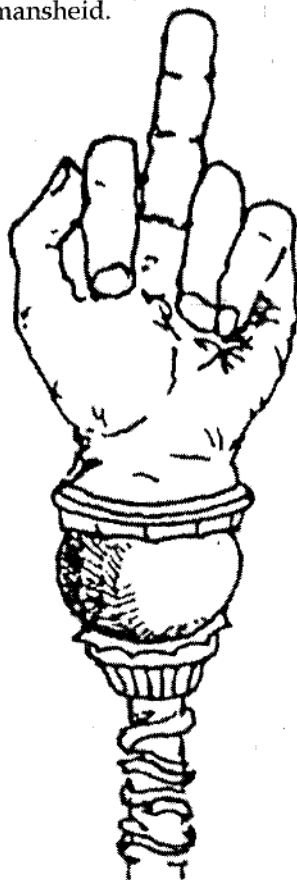
wetenschappelijke of ideologische logica uit afleiden. Een logica of een legende die resulteert in de inferioriteit en onderworpenheid van de vrouw, die kost wat kost en telkens opnieuw gevoed en in stand moet worden gehouden.

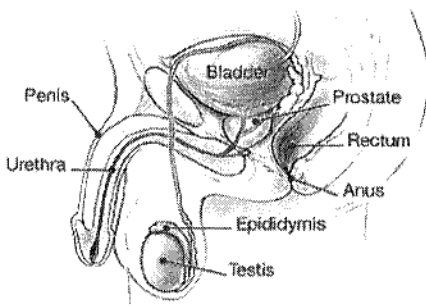
Het is dus evident dat de man niet mag riskeren de onderdanige plaats in te nemen (en dus zijn positie te verliezen). Want de mannelijke superioriteit moet niet alleen zorgvuldig worden onderhouden ten opzichte van het zwakke geslacht, men moet ook zijn rang ophouden om gerespecteerd te worden door zijn gelijken, d.w.z. in de mannengemeenschap.

Indien de man zich laat neuken door een andere man, dan valt hij drie keer: ten aanzien van de vrouwen (hij wordt dus hun gelijke, de gepenetreerde), ten aanzien van zijn gemeenschap, die hij niet meer waardig is, en ten slotte ten aanzien van zichzelf.

We constateren dus tot op welke hoogte het mannelijke rectum een strategisch punt is (nog meer dan het stompe object dat tussen zijn dijen hangt), een gevoelige zone die beschermd en verdedigd dient te worden tegen elke potentiële indringer. Dat het bastion van zijn eer met geweld zou worden ingenomen, is al rampzalig genoeg, maar dat hij het zelf zou aanbieden aan zijn overwinnaar, is nog erger: het is een misdaad tegen de mansheid.

Laten we terugkomen op onze scheldwoorden. De geneukte, *l'enculé*, is dus diegene die afgezak is, door overmacht of met welwillendheid, tot de staat van de vrouw, die van nature gepenetreerd, gepakt, onderworpen, inferieur is. Indien er sprake is van welwillendheid, is hij een janet, mietje of *pédé*, wat nog lager ligt op de ladder van degradatie. Immers, welk normaal wezen zou zich uit vrije wil willen plaatsen in een zo beledigende en vernederende positie? Moet men daarvoor niet bewusteloos, gek of pervers zijn? Dit is een waar mysterie voor de dominante man. Bestaat er misschien een goed bewaard geheim omtrent het genot te kunnen ontvangen en bevatten? Ligt er misschien een intens gevoel aan de basis van die ondefinieerbare kreunen en heftige spasmen, die toch enig trots opwekken bij degene die ze bewerkstelligt (gesteld dat hij/zij erin slaagt!)? Maar laat ons niet te snel gaan. Onze held lijkt dit plezier twijfelachtig en zwaar overdreven. Een vrouw die zinnelijk is, wordt al snel een hete teef, een vuile hoer in feite. Ten slotte is zij er enkel om zijn eigen plezier te dienen. En een man...

(...) Dat bepaalde deel van zijn anatomie lijkt hem geen erogene zone die geschikt is voor sensuele extase, maar louter een orgaan dat hem toelaat zich te ontlasten wanneer een zich ophopende materie geëvacueerd moet worden. Een weinig appetijtelijke plaats, geassocieerd met noodzakelijke maar weinig prestigieuze behoeftes. Zich in deze lichaamsopening laten penetreren lijkt hem dus een bron van pijn en niet van plezier.

De "passieve homo" wordt bijgevolg vaak beschouwd als iemand met een handicap, een gecastreerde man, herleid tot een object in dienst van het plezier van zijn partners. Erger nog, hij pleegt verraad aan zijn *condition d'homme* en dus aan de groep waartoe hij verondersteld wordt te behoren. Hij kan dus enkel afwijzing en misprijzen verdienen.

De "actieve homo" mag dan nog een hoger prestige genieten gezien hij de penetrator blijft, hij is niet minder een transgressor, iemand die de vastgelegde grenzen der geslachten overschrijdt. Hij vormt hierdoor een publiek gevaar, een bedreiging, niet alleen omdat hij de natuurlijke orde der dingen in de war brengt, maar ook omdat hij de "echte mannen" in hun viriliteit provoceert. Hij is een potentiële verkrachter.

Wat van buitenaf gezien misschien nog het moeilijkst te begrijpen is, is het principe van statusgelijkheid in de seksuele daad tussen twee mannen. Het feit dat de rollen van penetrator en gepenetreerde niet bij voorbaat vaststaan, creëert verwarring. (...) Kan men om beurten de viriele actor zijn en de passieve verwijfde spelen? Dat wordt ingewikkeld.

Op dit punt is het misschien raadzaam op te merken dat de termen *passief* en *actief* niet noodzakelijkerwijs geassocieerd zijn met boven of onder, neuker of geneukte. Heteromannen die graag op hun rug liggen en de vrouw het heft in handen laten nemen, weten dit maar al te goed. Ook "passieve sodomie" is dus niet zo passief als men zou denken. (...)

Laten wij nu de genotsgraad van de "passieve sodomie" nader onder de loep nemen. Is deze activiteit slechts een "aperitieve" handeling in de ontwikkeling van het erotische spel of kan zij een apart en volwaardig orgasme vormen? Het lijkt erop dat de laatste hypothese de juiste is, als men de gegeven statistieken gelooft, gebaseerd op wetenschappelijke enquêtes bij representatieve groepen alsook de resultaten van mijn persoonlijke ervaring bij een zeer overtuigende bevolkingsgroep.

Zeer gerenommeerde seksuologen en seksuologes hebben bewijzen geleverd van het verband tussen een mannelijk orgasme en een massage van de anuswand waar zij in contact staat met de prostaat en andere inwendige genitale organen.

De wrijving over de slijmvliezen en gevoelige spieren die het anale kanaal en het rectum bekleden, ontketenen een onweerstaanbaar excitatieproces, dat leidt tot een bevrijdende ejaculatie en orgasme. Niets belet de protagonisten uiteraard om zich over te leveren aan andere, begeleidende activiteiten die het mechanisme kunnen ondersteunen en de effecten ervan kan versterken, maar aangezien onze conferentie geen gebruiksaanwijzing van seksuele praktijken noch een praktische gids van toegepaste erotiek is, zullen wij dit onderwerp niet verder ontwikkelen.

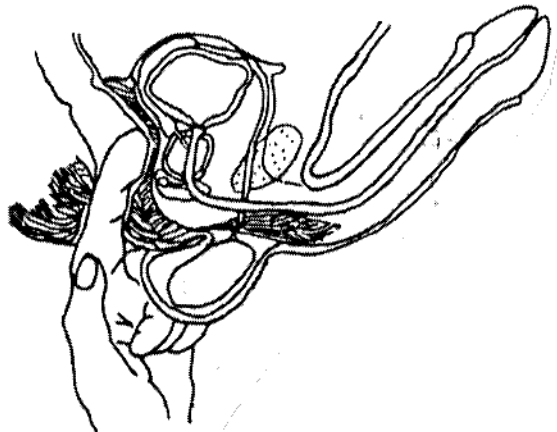
We mogen echter niet verzuimen de kalmerende en relaxerende krachten te vermelden van de rectale massage, wanneer deze wordt uitgevoerd met de gepaste handigheid en zachtmoedigheid. Misschien moet het ook nog gepreciseerd dat de structuur van de anus en het rectum enigermate verschilt van persoon tot persoon, alsook de ideaal geschikte dimensies van het overeenkomstige penetratieobject. Zo zal de ene anus het liever houden bij een vinger of een smalle penis of dildo, terwijl de andere graag een hele hand ontvangt of een groot geslachtslid of ook dildo's met specifieke vormen of afmetingen die het bestaande assortiment van mannelijke geslachtsdelen overstijgen. Men dient de rekbaarheid van de anale kringspier ■■■ immers niet te onderschatten noch te vergeten dat de geschiktheid tot zingenot enorm kan evolueren door oefening. (...)

Het is de hoogste tijd om mannen de mogelijkheid te onthullen om toegang te hebben tot gediversifieerde orgastische genotsvormen, die alle erogene zones van hun lichaam in aanmerking nemen. De mannelijke seksualiteit hoeft zich gelukkig niet te beperken tot de introductie van een piemel in een gat - welk gat dat ook moge zijn - en dit is onafhankelijk van de affectieve voorkeuren en aantrekking tot een bepaald geslacht. Dank u voor uw aandacht.

C'était un garçon de campagne
Chez lequel il aimait aller.
Il voulait que je l'accompagne
Pour se voir faire enculer.

On s'enfermait dans une chambre,
On s'appuyait contre le mur,
Et Dargelos faisait son membre
Devenir énorme et dur.

Il le mouillait de sa bouche
Lentement, amoureuxment,
Puis il lui criait : " Va, bouche
Le trou du cul de ton amant. "

DIY (afk.) do it yourself 0.1 dhz > doe-het-zelf 1.1 a ~store een doe-het-zelf zaak a ~spirit dhz mentaliteit, liever zelf iets doen dan te kankerren, liever zelf iets maken dan te consumeren wat al bestaat

Fanzine (zn.; -s) 0.1. fanzine > niet-professionele en niet-commerciële publicatie voor en door fans van een idool of geïnteresseerden in een bepaald thema

Gazet (zn.; -ten) 0.1 (B) krant, nieuwsblad 0.2 (QG) fanzine

Queer (bn.; -er; -ly; -ness) 0.1 vreemd > raar, zonderling, excentriek 0.2 verdacht > onbetrouwbaar 0.3 (vulg.) homoseksueel > v.d. verkeerde kant 0.4. genderqueer androgyn, multigender, bds'm'er, polyseksueel, pervert, verward > niet conform aan de binaire hokjes van mannelijk/vrouwelijk, holebi/hetero 0.5. (gn. vert.) niet conform aan de normaliteit op diverse vlakken 0.6. genderloos, verwarrend, idiosyncratisch > elke identiteit afwijzend of bevragend, omdat identiteit altijd in- of uitsluit, bevoordeelt of onderdrukt ■ 1.1 (inf.) a queer customer een rare snuiter/type/vreemde vogel somewhat queer in the head niet goed bij zijn hoofd

Queer politics (zn.; mv.) 0.1. queer politiek/activisme > politiek/activisme geïnspireerd op 'het persoonlijke is politiek', gelinkt aan linkse, emancipatorische en autonome bewegingen en aan d.i.y. activisme 0.2. queer theorie in de praktijk

Queer theory (zn.; -ies) 0.1. queer theorie > postfeministische studie die doorkruisende identiteiten deconstrueert, bijv. gender, seksualiteit, afkomst, klasse, leeftijd

Zine (zn.; -s) zine, fanzine

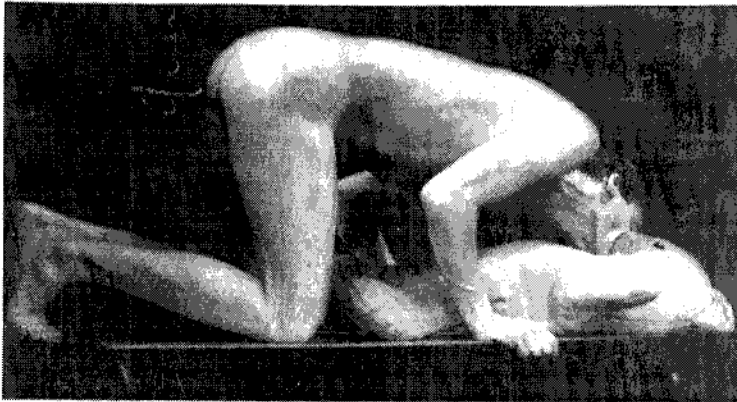

Foto uit: (Wij vragen geen plaatsje onder de zon – Wij willen) een ander strand. (Bloemlezing uit vijf jaar De Rooie Vlinder) Antwerpen 1982, p. 140